

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 348/2017-65

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Máriou Tomčovou, Tolstého 2, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]

[REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj ich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ktorá bola doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 3. septembra 2014 a 21. novembra 2014 postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013.

Svoju sťažnosť zo 14. augusta 2014 sťažovatelia odôvodnili takto:

„Naša matka, [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], zomrela [REDAKOVANÉ]. Dedičské konanie bolo pôvodne vedené na Obvodnom súde Bratislava 1, pod sp. zn. D 933/91, teraz to je Okresný súd Bratislava 1. Dedičské konanie nie je doposiaľ ukončené. Poručiťel, matka, ešte počas svojho života napísala testament...

Skoro rok po smrti matky, dňa 2. 9. 1992 sme sa obrátili s urgenciou riešenia dedičského konania D 933/91 u predsedu Štátneho notárstva na Obvodnom súde Bratislava 1, na ktorú sme dostali odpoveď, že teraz sa doplňujú doklady o majetku nebohej. Do dnes sme ich však nevideli...

Dňa 2. 11. 1992 a neskôr, dňa 3. 3. 1993, bola opakovane zaslaná naša urgencia riešenia dedičského konania D 933/91, u predsedu štátneho notárstva Bratislava 1, že od smrti našej poručiťelky ubehol rok a dedičské konanie ešte neprebehlo a mnohé reštitučné nároky po matke sa nám ťažko vybavujú...

Po uvedených urgenciách začalo prebiehať konanie u štátnej notárky [REDACTED] pod spis. značkou Dnot. 3/93, ktorým bol označený pôvodný spis D 933/91, až do dňa 21. 8. 1995, kedy Obvodný súd Bratislava I vydal rozhodnutie, pod spis. značkou D 35/93, Dnot. 3/93, v ktorom dedičské konanie zastavuje a ukladá sestre, [REDACTED], podať návrh na Obvodný súd Bratislava I, na určenie neplatnosti závetu poručiťky zo dňa 11. 11. 1982 v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia...

Po deviatich mesiacoch, dňa 16. 5. 1996 Obvodný súd Bratislava I pod značkou D 35/93 poslal dotaz, či bol podaný návrh v zmysle rozhodnutia D 35/93 zo dňa 21. 8. 1995.

Dňa 17. 7. 1996 podala [REDACTED] cestou svojho advokáta [REDACTED], opravený návrh 7 C 136/95 o určenie čiastočnej neplatnosti testamentu [REDACTED].

Dňa 4. 11. 1996 sme zaslali vyjadrenie k návrhu 7 C 136/95, v ktorom žiadame zamietnuť návrh [REDACTED] z dôvodu oneskoreného podania. Neskôr nám bolo vysvetlené, že [REDACTED] podala pôvodný návrh 7 C 136/95 dňa 27. 9. 1995, ktorý bol opravený dňa 17. 7. 1996.

Dňa 14. 1. 1997 u sudkyňi, [REDACTED] a opakovane dňa 21. 2. 1997 a neskôr dňa 21. 3. 1997 a potom znova dňa 15. 5. 1997 sme urgovali riešenie návrhu 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu Bratislava I.

Na naše opakované urgencie odpovedal 27. 5. 1997 podpredseda Okresného súdu Bratislava I, [REDACTED], pod značkou Spr. 3106/97, ktorý nám oznámil, že už bola začatá príprava pojednávania a sľúbil, že bude konanie priebežne sledovať...

Pretože sa stále nič nedialo, dňa 2. 12. 1997, a opakovane 30. 1. 1998 sme podali znova urgenciu riešenia návrhu 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu Bratislava I, lebo od podania návrhu zo dňa 27. 9. 1995 [REDACTED] do dnešného dňa, nebolo žiadne pojednávanie a matka, [REDACTED] zomrela ešte v r. [REDACTED].

Keď sme nedostali zase žiadnu odozvu od predsedu Okresného súdu Bratislava I, podali sme dňa 6. 3. 1998 a opakovane dňa 28. 5. 1998 urgenciu riešenia návrhu 7 C 136/95 u predsedu Krajského súdu Bratislava, lebo od podania návrhu [REDACTED] dňa 27. 9. 1995 nebolo ešte ani vytýčené jedno konanie a na našu urgenciu na Okresný súd Bratislava I sme nedostali odpoveď...

Krajský súd v Bratislave, [REDAKOVANÉ], pod Spr. 3183/98 s dátumom 18. 3. 1998, (prišlo ale po 28. 5. 1998), postúpila našu sťažnosť na Okresný súd Bratislava 1.

Dňa 3. 6. 1998 podpredsedníčka Okresného súdu, [REDAKOVANÉ], pod Spr. 3106/97 podala vyjadrenie k našej sťažnosti. Predmetnú sťažnosť uznala za dôvodnú a s konajúcou sudkyňou bolo vykonané ústne napomenutie...

Dňa 29. 6. 1998 poslal Okresný súd, tá istá [REDAKOVANÉ], výzvu o vyjadrenie k pripojenému návrhu [REDAKOVANÉ] 7 C/136/95.

Dňa 20. 7. 1998 nás tá istá [REDAKOVANÉ] informovala, že bolo vytýčené konanie vo veci 7 C 136/95 na dňa 21. 10. 1998, t. j. dva roky po podanom opravenom návrhu [REDAKOVANÉ]. Navrhovateľka, [REDAKOVANÉ] sa na konanie nedostavila, a tak súd odročil spis na pojednávanie dňa 27. 3. 1999, kde napriek účasti všetkých, súd odročil spis na neurčito, s tým že spis bude predložený [REDAKOVANÉ] podľa nového rozvrhu práce.

Dňa 16. 12. 1999 sme podali urgenciu riešenia návrhu 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu Bratislava 1 a po žiadnej odpovede zo súdu sme 5. 2. 2000 zaslali urgenciu ku predsedovi Krajského súdu v Bratislave. Pretože išlo vlastne o tú istú urgenciu a ten istý nepozmenený stav veci ako bol pred dvomi rokmi, keď sme posielali sťažnosť dňa 28. 5. 1998...

Urgencia riešenia u predsedu Krajského súdu Bratislava 1 zo dňa 5. 2. 2000, lebo od podania návrhu [REDAKOVANÉ] dňa 27. 9. 95 o určenie neplatnosti testamentu nebolo ešte ani vytýčené jedno konanie a na našu urgenciu na Okresný súd Bratislava 1, zo dňa 16. 12. 1999 pod Spr. 3183/1998 sme nedostali odpoveď.

Dňa 4. 4. 2000 predsedníčka [REDAKOVANÉ] postúpila na priame vybavenie našej sťažnosti na nečinnosť súdu na predsedu Okresného súdu Bratislava 1...

Dňa 17. 8. 2000 Okresný súd Bratislava 1, prostredníctvom Krajského súdu odpovedá na sťažnosť v prieťahoch konania. [REDAKOVANÉ] konštatuje, že sťažnosť je dôvodná, predpokladá, že po opatreniach bude v budúcnosti bezprieťahové konanie...

Na dňa 11. 12. 2000 bolo vytýčené konanie 7 C 136/95 Okresného súdu Bratislava 1, na ktoré sa navrhovateľka [REDAKOVANÉ] znova nedostavila, hoci bola riadne predvolaná.

Preto súd pojednávanie odročil na 6. 2. 2001. Na odročené pojednávanie navrhovateľka znova neprišla, preto súd pojednávanie odročil na 14. 3. 2001.

Dňa 4. 4. 2001 bol vyneseny rozsudok Okresného súdu Bratislava 1 v konaní 7 C 136/95, kde súd určuje, že dôvod vydedenia navrhovateľky závetom nie je daný, a návrh v časti opomenutia navrhovateľky z rozsahu 3/4 zákonného podielu zamieta...

Po podaní odvolania Krajský súd v Uznesení 18 Co 256/01 zo dňa 31. 8. 2001 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava 1 v 7 C 136/95 a vec vracia Okresnému súdu na ďalšie konanie...

Ďalšie konanie Okresného súdu Bratislava 1 bolo vytýčené po roku na 23. 9. 2002, po ktorom navrhovateľka dňa 26. 9. 2002 [REDAKOVANÉ] vzala svoj návrh v celom rozsahu späť...

V našom vyjadrení zo dňa 8. 10. 2002 súhlasíme so späť vzatím návrhu, ale žiadame adekvátne primerané finančné odškodné za desať rokov zbytočného prerušenia dedičského konania a uznať plnú náhradu trov konania podľa § 143 a § 142/2002 O. s. p.

Dňa 14. 5. 2003 Okresný súd Bratislava 1 vydal uznesenie, podľa ktorého konanie 7 C 136/95 zastavil. Súd priznal uhradiť trovy advokáta odporkyni v 2 rade. Na odvolanie žalobkyni proti trovám vydal 30. 6. 2003 Krajský súd uznesenie pod značkou 10 Co 130/03, v ktorom potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava 1.

Dňa 29. 7. 2003 podala [REDAKOVANÉ] dovolanie na Okresný súd Bratislava 1 a zároveň aj na Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 237f O. s. p., kde žiada zrušiť uznesenie Krajského súdu, lebo od r. 2001 písomne aj ústne žiadala Okresný súd Bratislava 1, aby jej všetky písomnosti doručoval do vlastných rúk, čo bolo aj v poslednej zápisnici zo dňa 23. 9. 2002, aj napriek tomu jej nebolo doručené uznesenie, čím jej bolo znemožnené podať vyčíslenie trov a predloženie cestovných dokladov.

11. 11. 2003 dopĺňa Okresný súd Bratislava 1 uznesenie zo dňa 14. 5. 2003 výrokom pre [REDAKOVANÉ]: Odporkyni v treťom rade súd náhradu trov konania nepriznáva.

Dňa 29. 11. 2003 [REDAKOVANÉ] podáva odvolanie na Okresný súd Bratislava 1 k číslu 7 C 136/95, kde poukazuje na to, že sme súhlasili v našom vyjadrení zo dňa 8. 10. 2002 so späť vzatím návrhu za podmienky úplnej náhrady trov konania a prípadne aj primeraného finančného zadosťučinenia, a že v takomto prípade nesúhlasíme

so zastavením konania, ale naopak, žiadame o pokračovanie a vynesenie rozsudku, že navrhovateľka nevie svoje tvrdenie vo veci absolútnej neplatnosti závetu v ničom dokázať a preto sa konanie zastavuje.

O rok po tom, 28. 10. 2004 sme podali urgenciu riešenia konania na Okresnom súde Bratislava 1, ktorú sme dňa 11. 11. 2004 adresovali znova na Krajský súd, lebo ten mal rozhodovať o našom odvolaní v konám 7 C 136/95.

Okresný súd Bratislava 1 vo veci 7 C 136/95 oznamuje dňa 15. 11. 2004, že spisové materiály boli posunuté dňa 10. 12. 2003 na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave a ešte sa nevrátili.

Krajský súd v Bratislave vydal 14. 12. 2004 vo veci 7 C 136/95 uznesenie, v ktorom uznesenie Okresného súdu Bratislava 1 potvrdil.

Dňa 14. 3. 2005 Krajský súd v Bratislave predsedníčkou [REDAKOVANÉ], konštatuje pod značkou Spr. 2311/2004, že naša sťažnosť v konaní 6 Co 326/03 je dôvodná a v mene štátnej správy súdu za objektívne vzniknutý prieťah sa ospravedľňuje.

Dňa 12. 4. 2005 sme odpovedali na riešenie sťažnosti Krajským súdom, že po troch vyrozumeniach od súdu, že naša sťažnosť v prieťahoch konania 6 Co 326/03 je dôvodná, nám veľmi nepomáha. Zdlhavým súdnym konaním vznikajú pre nás finančné straty, lebo nemôžeme užívať dedičstvo a žiadame si adekvátne odškodnenie, ktoré sme vtedy odhadli minimálne v sume 100 000 Sk.

Dňa 26. 4. 2005 Krajský súd v Bratislave predsedníčkou [REDAKOVANÉ], konštatuje pod značkou Spr. 2311/2004, že ako orgánu štátnej správy súdu mu neprislúcha v tejto veci rozhodovať, odporúča nám, aby sme sa obrátili na bezplatnú právnu pomoc na Ministerstvo spravodlivosti v Bratislave.

Dňa 17. 8. 2005 sme zaslali potvrdenie s 80 korunovým kolkom o prebiehajúcom dedičskom konaní po neb. [REDAKOVANÉ] na Katastrálny úrad [REDAKOVANÉ] s požiadavkou, aby našu poručiťku vyškrtili zo zoznamu neznámy vlastníci.

11. 11. 2005 Opätovná sťažnosť na prieťahy v konaní 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu v Bratislave, vzhľadom na to, že sa jedná o dedičstvo po neb. matke, ktorá zomrela ešte vr. [REDAKOVANÉ], preto konanie po jej smrti sa nám zdá neprimerane dlhé. V auguste aj v septembri sme boli osobne urgovať riešenie, ale nič sa nepohlo.

10. 12. 2005 Okresný súd Bratislava I odpovedá na sťažnosť na prieťahy v konaní 7 C 136/95. Okresný súd nevidí prieťahy v konaní, lebo 31. 1. 2005 bolo právoplatne ukončené konanie a uvedené uznesenie nám bolo riadne doručené. Preto je naša sťažnosť nedôvodná. Ak nie sme spokojní, môžeme sa obrátiť o prešetrenie sťažnosti na Krajský súd.

21. 12. 2005 Zaslaná žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti k predsedovi Krajského súdu, pretože sa jedná o dedičstvo D 35/93 po neb. matke [REDAKOVANÉ], ktorá zomrela ešte v r. [REDAKOVANÉ], sa nám zdá udržiavanie spisu 7 C 136/95 rok v šuflíku v nečinnosti za neprimerane dlhé obdobie. Preto sme neni ani spokojní s odpoveďou Okresného súdu Bratislava I, ktorý nevidí zbytočné prieťahy.

29. 12. 2005 Výzva na zaplatenie súdneho poplatku za úkon orgánu štátnej správy o prešetrenie vybavenia sťažnosti v sume 200 Sk.

17. 1. 2006 Krajský súd v Bratislave pod značkou Spr. 2311/04 odpovedá na žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti a tvrdí, že nevidí prieťahy v konaní 7 C 136/95, lebo toto konanie bolo právoplatne ukončené 31. 1. 2005 uznesením Krajského súdu v Bratislave a o prieťahy v konaní pod značkou D 35/93 v našej sťažnosti nebola zmienka.

Dňa 25. 1. 2006 Zaslaná naša pripomienka k riešeniu sťažnosti v konaní, lebo zbytočné prieťahy v konaní vidíme v tom, že spis konania D 35/93 bol zbytočne držaný sudkyňou v kancelárii skoro celý rok po právoplatnom ukončení konania 7 C 136/95 a až po našich viacnásobných urgenciách 6. 12. 2005 bol zaslaný spis D 35/93 notárovi.“

Sťažovatelia podali 10. apríla 2006 sťažnosť ústavnému súdu vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj ich práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93 a sp. zn. 7 C 136/95. Ústavný súd 21. júna 2006 po predbežnom prerokovaní sťažnosti odmietol sťažnosť v časti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 136/95, ako oneskorene podanú a sťažnosť v časti, ktorou namietali porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, prijal na ďalšie konanie a rozhodol o nej nálezom zo 4. januára 2007 tak, že jej vyhovel, okresnému súdu prikázal, aby v konaní

vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93 konal bez zbytočných priet'ahov a s'ťažovateľom priznal finančné zadost'učinenie každému po 50 000 Sk.

S'ťažovatelia v s'ťažnosti ďalej uvádzajú:

«Dňa 6. 2. 2007 po prejednávaní s'ťažnosti na Ústavnom súde SR prebieha prvé dedičské konanie, na ktorom sme oboznámení s neúplným zoznamom dedených nehnuteľností, preto aj my, aj notárka, sme sa nezávisle obrátili s reklamáciou na Správu katastra o doplnenie zoznamu. Zároveň súdna, komisárka skonštatovala, že je potrebné vyžiadať z Okresného súdu všetky doteraz vydané rozsudky ohľadne dedičského konania po poručiťelke a preto konanie odročuje na neurčito.

Po vyše roku dňa 11. 2. 2008 na druhom dedičskom konaní, notárka [REDAKOVANÉ] informuje testamentárnych dedičov, že na podiel vylúčenej dedičky [REDAKOVANÉ] nastupujú zákonní jej potomkovia, ktorí neboli vydedení a po zistení nového okruhu dedičov, bude vydané prostredníctvom Okresného súdu Bratislava I uznesenie o tom, s kým má súdna komisárka ďalej konať. [REDAKOVANÉ] nebola prítomná na konaní.

Dňa 26. 3. 2008 na dedičskom konaní sme oboznámení s doplneným dedičským rozhodnutím o dom v [REDAKOVANÉ] č. [REDAKOVANÉ]. Je priložená fotokópia úmrtného listu [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ]. Namietame zmenšenú výmeru pozemkov a zmenené podiely na parcelách pod rodinným domom v [REDAKOVANÉ] uvedením ako zastavaná plocha bez identifikácie a chýbajúce nehnuteľnosti v [REDAKOVANÉ].

Dňa 5. 8. 2008 Správa Katastra [REDAKOVANÉ] oznamuje listom č: [REDAKOVANÉ] notárke [REDAKOVANÉ], že v r. 1998-2001 bol vypracovaný projekt [REDAKOVANÉ], ktorým boli vysporiadané a zapísané všetky vlastnícke vzťahy a boli vpísané do listov vlastníctva, kde mohli vlastníci počas troch rokov od ukončenia zápisov podať námietky. Požadovaná parcela [REDAKOVANÉ], podľa vl. [REDAKOVANÉ] zanikla v zástavbe mesta, preto ju viac projekt nerieši a nie je možné ju vydať...

Dňa 28. 10. 2008 sme zaslali s'ťažnosť na Úrad geodézie, kartografie a katastra SR v [REDAKOVANÉ], že 17 rokov vedieme dedičské konanie D 35/93 po [REDAKOVANÉ] a sme šokovaní, že naše dedičstvo v Katastrálnom úrade [REDAKOVANÉ] zmizlo. Že Katastrálny úrad [REDAKOVANÉ] nie je schopný dodať na požiadanie našej notárky ani E čísla, ani LV pre našu poručiťelku

do dedičského konania. Žiadame o vytvorenie LV pre našu poručiteľku, alebo presunutie do registra E, kde bude mať svoje meno a identifikáciu vlastníctva...

Dňa 19. 5. 2009 bez toho, ako bolo sľúbené, že by bolo vydané prostredníctvom Okresného súdu Bratislava 1 uznesenie o tom, s kým má súdna komisárka ďalej konať, oboznamuje naraz súdna komisárka prítomnú [REDAKOVANÉ] o rozsudkoch Okresného a Krajského súdu Bratislava. „Súdny komisár poučil na základe rozhodnutí [REDAKOVANÉ] o absolútnej a relatívnej neplatnosti závetu. Účastníčka [REDAKOVANÉ] do zápisnice uvádza: Poučení som porozumela a dovolávam sa relatívnej neplatnosti závetu.“

Ostatných spoludedičov pritom súdna komisárka pozabudla poučiť, že môžu namietať k jej dovolaniu sa relatívnej neplatnosti závetu. Tiež zabudla, že dovolať sa relatívnej neplatnosti môže len v období 3 rokoch, podľa OZ, a táto doba dovolania sa u [REDAKOVANÉ] je viacnásobne premlčaná. Týmto súdna komisárka, [REDAKOVANÉ], nielen že porušila ust. § 4 ods. 2 zákona č. 323/92 Zb. o notároch ale nás, ostatných spoludedičov, naštartovala na ďalšiu vlnu občianskoprávných a trestnoprávných konaní a ďalšieho zbytočného predlžovania dedičského konania a dovolávania sa platnosti testamentu...

Dňa 11. 8. 2009 dostávame zápisnicu Okresného pozemkového úradu z reštitučného konania, že reštitúciu nemôžeme uplatňovať, lebo pod položkou výkazu zmien [REDAKOVANÉ] boli pred jeho prechodom na štát iní vlastníci a nie naša poručiteľka, že [REDAKOVANÉ] bol odpredaný [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ešte v roku [REDAKOVANÉ]. Dali nám kópiu LV [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ] od Okresného pozemkového úradu s preškrtnutou vlastníčkou [REDAKOVANÉ]...

Dňa 23. 12. 2011 t. j. skoro po piatich rokoch čo Ústavný súd SR na neverejnom zasadnutí 4. 1. 2007 prikázal Okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a po vyše 20 rokoch od smrti poručiteľky, Okresný súd Bratislava 1 vydal, bez prihliadnutia k testamentu Uznesenie vo veci prejednávania dedičstva D/35/1993, Dnot. 3/1993 po našej poručiteľke, s neúplným zoznamom nehnuteľnosti, bez domov v [REDAKOVANÉ] a bez identifikácie rodinného domu v [REDAKOVANÉ] platnej od r. [REDAKOVANÉ], len so starými pozemnoknižnými číslami, proti ktorému sme všetci podali odvolanie...

Dňa 28. 3. 2012 sme zaslali na Okresný súd Bratislava 1 opravené odvolanie proti uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu s pripojeným zoznamom chýbajúcich a zmenšených nehnuteľnosti.

Dňa 12. 2. 2012 žiadame Správu katastra [REDAKOVANÉ] o zaslanie kópie kúpnej zmluvy uzavretej na Štátnom notárstve Bratislava pre [REDAKOVANÉ].

Dňa 5. 3. 2012 Správa katastra [REDAKOVANÉ] zasiela nám tzv. fotokópiu kúpnej zmluvy č. [REDAKOVANÉ]. Dostávame však fotokópiu nepodpísanej notárskej zápisnice č. [REDAKOVANÉ] s obsahom kúpnej zmluvy, spísanej dňa 1. 6. 1982 na Štátnom notárstve Bratislava 1...

Preto dňa 26. 3. 2012 opätovne žiadame Správu katastra [REDAKOVANÉ] o zaslanie kúpnej zmluvy č. [REDAKOVANÉ] s prevodom nehnuteľnosti – dvoch domov z [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ], s podpisom predávajúceho, registrovanej v [REDAKOVANÉ] dňa [REDAKOVANÉ] a nie notárskej zápisnice bez podpisov a bez pečiatky štátnej notárky...

Dňa 6. 6. 2012 nám Okresný súd Bratislava 1 oznamuje, že notárska zápisnica [REDAKOVANÉ] zo dňa 1. 6. 1982 Štátnym notárstvom Bratislava 1 nebola nikdy zaregistrovaná, nakoľko ako je v položkách uvedené, účastníci sa viacej nedostavili na notárstvo...

Dňa 21. 6. 2012 pripájame k nášmu odvolaniu proti uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu ešte dodatok, a to dôkazový materiál – trestné oznámenie nami podané dňa 8. 6. 2012 na Okresné riaditeľstvo PZ [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] pre podvod a okradnutie nášho poručiťľa o majetok a tým nepriamo aj nás ostatných o dedičstvo...

Dňa 25. 6. 2012 sme pripojili druhý dodatok k nášmu odvolaniu proti uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu s novým dôkazovým materiálom, ktorým je podané trestné oznámenie na [REDAKOVANÉ] a jeho manželku a následne kompetentné orgány, zo dňa 22. 6. 2012 na Okresné riaditeľstvo PZ [REDAKOVANÉ]. Ide o novozistené trestné činy testamentom vylúčenej dedičky...

Dňa 26. 8. 2012 podávame opakovanú žiadosť o obnovenie konania reštitučného nároku, lebo sme presvedčení, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nemohli byť vlastníkami nehnuteľnosti v [REDAKOVANÉ]

Dňa 7. 9. 2012 Okresný súd Žilina nám oznamuje, že originál kúpnej zmluvy s podpismi zaregistrovaný u nich pod č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 10. 2. 86 sa u nich nenachádza...

Dňa 16. 10. 2012 Okresná prokuratúra Žilina vydala uznesenie pod č. 1 Pn 919/12 vo veci podozrenia zo spáchania prečinu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona

č. 140/1961 Zb., a uložila Obvodnému oddeleniu PZ [REDAKOVANÉ], aby vo veci znovu konalo a rozhodlo, aj keď zanikla trestnosť činu podľa zákona účinného v čase jeho spáchania...

Dňa 12. 12. 2012 Okresné riaditeľstvo PZ v [REDAKOVANÉ], pod č. ČVS: ORP-2261/SMV-BI-2012 vydalo uznesenie o odložení trestného stíhania na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s vyhlásením: „Po preštudovaní kompletného vyšetrovacieho spisu mám za to, že skutočnosti uvedené v trestnom oznámení nevyučujú, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., avšak došlo k zániku jeho trestnosti uplynutím premlčacej doby a trestné stíhanie je neprípustné.“...

Dňa 5. 1. 2013 Aby sme urýchlili dedičské konanie podávame urgenciu riešenia odvolania proti uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu, že už prešiel rok od kedy nám bolo doručené uznesenie súdu a zároveň je to 22 rokov od smrti našej poručiťky a my stále nemáme určený okruh dedičov prebiehajúceho dedičského konania, nie to ešte zostávajúce nehnuteľnosti, ktoré pomalosťou súdu len deň čo deň sa znižujú a miznú. Zároveň ako doplnok k odvolaniu prikladáme uznesenie Obvodného odd. PZ [REDAKOVANÉ], ČVS: ORP-1485/ZZ-ZA-2012, zo dňa 24. 8. 2012 – kde Obvodné oddelenie po prešetrení potvrdilo novozistené trestné činy testamentom vylúčenej dedičky...

Dňa 12. 2. 2013 bez odpovedi na našu urgenciu bolo nám doručené uznesenie Krajského súdu, so spis, značkou 2 CoD 10/2012-473, IČS: 1193899743 s dátumom 18. 12. 2012, (prišlo ale 12. 2. 2013), ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava 1, že súd dospel k správne právnemu záveru, keď závet posúdil podľa doterajších predpisov a preto naň neprihliadal, bez prihliadnutia na nový dôkazový materiál a uvedenia dôvodov svojho rozhodnutia a tým porušil základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...

Zároveň v ten istý deň 12. 2. 2013 bolo doručené [REDAKOVANÉ] uznesenie Krajského súdu, so spis. značkou 2 CoD 10/2012-477, IČS: 1193899743 s dátumom 18. 12. 2012, ktorým súd odmietol jeho odvolanie, lebo odvolanie nedoplnil podľa potrebných náležitostí a ani nezaplatil poplatok.

Dňa 30. 5. 2013 sme podali na Okresný súd Bratislava 1 opravené dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu, 2 CoD 9/2012-473, IČS: 1193899743.

Dňa 30. 6. 2013 podávame naše spoločné vyjadrenie k dovolaniu [REDAKOVANÉ] voči uzneseniu Krajského súdu, kde poukazujeme, že [REDAKOVANÉ] sa snažila vždy len o úmyselné predlžovanie dedičského konania, je právoplatným testamentom poručiteľa zdôvodnene vylúčená dedička, že nedokázala ničím svoju nevinu, ani to, že testament poručiteľa je neplatný, a že žiadny súd nevyslovil, že na testament sa nemá prihliadať, tak ako to ona tvrdí vo svojom dovolaní.

Dňa 19. 11. 2013 dopĺňujeme naše dovolanie OD/35/1993, 2 CoDo245/2013 na Najvyšší súd, o prílohu č. 2: Uznesenie zn. 1 Pn 919/12-17 Okresnej prokuratúry Žilina, zo dňa 26. 6. 2013 o ukončení policajného šetrenia proti [REDAKOVANÉ], a vo veci podozrenia spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb...

Dňa 25. 4. 2014 Ministerstvo spravodlivosti SR nám oznamuje, že našej žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody, podľa zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zo dňa 14. 10. 2013 zaevidovanej pod číslom 43894/2013/34, v súčasnosti vedenej pod číslom 26650/2014/34 nebolo vyhovené, že náš nárok je premlčaný...

Dňa 6. 6. 2014 pre problémy, ktoré vznikli nám a máme s našou pozostalosťou, je zaslaná sťažnosť na nečinnosť a pochybenia v postupe notára [REDAKOVANÉ], ktorej bolo pridelené naše dedičské konanie od januára 1993 na Prezídium komory – Notárska komora Slovenskej republiky...

Dňa 20. 6. 2014 sme podali sťažnosť na Ministerstve spravodlivosti – u ministra [REDAKOVANÉ] na Prezídium Notárskej komory Slovenskej republiky a Okresný súd Bratislava 1 pre neplnenie ich povinnosti vykonávania dohľadu nad činnosťou notárov...

Dňa 21. 7. 2014 riaditeľka odboru – Odbor správy súdov [REDAKOVANÉ] postúpila na priame vybavenie našu sťažnosť na nečinnosť súdu predsedníčke Okresného súdu Bratislava 1...

Máme za to, že konaním vedenom pod sp. zn. 7 C 136/95 v náväznosti s konaním D 35/93 na Okresnom súde v Bratislave 1 bolo porušené právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právnou istotou, ktorá tvorí súčasť princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky a právo na prejednávane veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Domnievame sa, že doba od úmrtia matky, [REDACTED] [REDACTED] až doposiaľ je neprimerane dlhá pre dedičské konanie podľa testamentu. Právna neistota, v ktorej sa nachádzame už 23 rokov stále trvá, keďže o dedičstve nebolo ešte rozhodnuté.

Notársky úrad a Okresný súd Bratislava 1 svojou nečinnosťou, nesprávnym postupom a nepostupovaním podľa poručiteľovho testamentu, spôsobili nám veľkú majetkovú škodu. Súdna komisárka nerobila do roku 1995 nič. Od roku 1995 do mája 2009 sa zapodievala len zaradením medzi dedičov či už testamentom vylúčeného dediča alebo jeho potomkov a len v roku 2007 t. j. 16 rokov po smrti poručiteľa nerešpektujúc ani príkaz Ústavného súdu, že má konať bez zbytočných prieťahov, začala pomaly spisovať pozostalosť. Pritom už v roku 1992, sme ich informovali, že ako nevlastníci a len potenciálni dedičia, máme s úradmi a v reštitučných konaniach, ktoré začala naša poručiteľka, pri dokazovaní vlastníctva problémy.

V reštitučných konaniach našej poručiteľky, ktorá podala žiadosť o peňažnú náhradu dňa 26. 4. 1991 na Ministerstvo pre správu a privatizáciu, podľa § 14 zák. č. 403/1990 Zb. a tiež podľa zákona o mimosúdnej rehabilitácie na dom na [REDACTED] ul. v [REDACTED] sme sa snažili pokračovať my. Všetky však boli buď zastavené, alebo žiaľ, bezúspešné, pre nemožnosť preukázania sa ako právoplatní dedičia reštituovaných nehnuteľností.

Naša poručiteľka, zomrela v domnení, že nám zanecháva svoju nehnuteľnosť. Až do konca svojho života bola presvedčená, že je vlastníčkou danej nehnuteľnosti v [REDACTED] lebo nikdy žiadnu kúpno-predajnú zmluvu nepodpísala. Preto sme aj boli presvedčení, pri prvom neúplnom spisovaní aktív a pasív v dedičskom konaní v roku 2008, že táto nehnuteľnosť len omylom vypadla a že ju riadne dedíme a pokračovali sme aj v jej reštitučnom konaní. Len v roku 2009 sme sa dozvedeli od Okresného pozemkového úradu, že reštitúciu na nehnuteľnosť v [REDACTED] si nemôžeme uplatňovať, lebo pred jeho prechodom na štát boli už iní vlastníci a nie naša poručiteľka a teda že naše dedičstvo v Katastri [REDACTED] zmizlo.

Takto nám spoločne zapríčinili, že náhradu škody pôvodne spôsobenú výkonom verejnej moci a nesprávnymi úradnými postupmi štátnych orgánov pri zaregistrovaní dňa 10. 2. 1986 na Štátnom notárstve v Žiline pod č. [REDACTED] nepodpísanej notárskej zápisnice

č. [REDAKČIA] s obsahom kúpnej zmluvy, spísanej dňa 1. 6. 1982 na Štátnom notárstve Bratislava I, spečatenú následnou úplnou nečinnosťou Štátneho notárstva v Bratislave od smrti nášho poručiteľa 26. 10. 1991 do r. 1993 v dedičskom konaní pod značkou D 933/91 a potom ďalším mnohoročným prerušením a nečinnosťou v ňom na Notárskom úrade a súde pod novým jeho číslom D/35/1993, Dnot. 03/1993 od januára 1993 dnes si môžeme nárokovať len od Notárskeho úradu a Okresného súdu Bratislava I.

Svojou nečinnosťou a neinformovanosťou o poručiteľovom majetku na dlhé roky zakryli trestný čin podvodu a okradnutie nášho poručiteľa, spôsobený poručiteľom vylúčenej dedičky, ktorá celé roky úmyselne predlžovala dedičské konanie, aby oddialila jeho zistenie a jeho premlčaním vyhla sa trestnému stíhaniu. Takto vlastne vedome alebo nevedome nám nielen že neumožnili načas uplatňovať si náš nárok na náhradu škody spôsobenú výkonom verejnej moci, ale sa priamo zúčastnili aj na zakrytí a premlčaní okradnutia nášho poručiteľa.

Keby ešte v roku 1993, alebo aspoň v r. 1995 pristúpil Notársky úrad hneď k súpisu pozostalosti ako mal, lebo vedel z prevzatých spisov, že Štátne notárstvo pred odovzdaním to neurobilo a informoval nás o poručiteľovom majetku, bol by zabránil škodám, ktoré jeho nečinnosťou vznikli a to jak zmenšením poručiteľovho majetku, tak aj faktu, že 23 rokov nemôžeme naše dedičstvo ako vlastníci užívať a sme len v ustavičných sporoch.

My sme sa doteraz za celých 23 rokov oficiálne ešte na nič nemohli odvolať, na žiadne dedičské rozhodnutie lebo ešte nie sme právoplatnými dedičmi. Žiaľ, dodnes sme len dedičia z titulu svojho dedičského nároku, vecne legitimovaní len na podanie žaloby, že poručiteľ bol v čase svojej smrti vlastníkom veci. Dokiaľ nie sme právoplatným rozhodnutím súdu vyhlásení za dedičov, my celých 23 rokov od smrti poručiteľky nemôžeme vystupovať pred úradmi ako legitímni vlastníci, dožadovať sa svojich práv a nárokov, nemôžeme s našim dedičstvom disponovať, v pokoji užívať a narážame len na neochotu a nečinnosť či notárskych alebo katastrálnych úradov, ktoré nás neinformovali o zmenách v zápisoch po poručiteľke a zároveň o zmiznutej nehnuteľnosti v [REDAKČIA] ktorej náhradu pre premlčanie nemôžeme dnes vymáhať od neoprávnene sa obohatených a ani ich trestne stíhať.

Pretože Notársky úrad postupoval od začiatku v rozpore so základnými a všeobecnými ustanoveniami zákona č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti a to ust.

§ 2 ods. 2, § 4 ods. 2, § 5 ods. pís. a) c), § 36 ods. 1 a zároveň v rozpore so základnými pravidlami a ustanoveniami o prerokovaní veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej Republiky podľa ust. § 40 ods. 1 zákona č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti, notár zodpovedá za škodu tomu komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona uplatňujeme si náš nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnymi úradnými postupmi a nečinnosťou orgánov štátu či už Štátneho notárstva Bratislava, Notárskeho úradu alebo súdu.

Náhradu škody na zníženej hodnote majetku poručiteľa predstavuje majetková ujma o dva oproti ležiace podpivničené rodinné domy situované priamo v najužšom centre mesta ■■■■■ a to dom na ■■■■■ ul. č. ■■■■■ a dom na ■■■■■ vzájomne spojené so záhradkou, parc. č. ■■■■■ dom č. ■■■■■ parc. č. ■■■■■ dom ■■■■■ ktoré patria do dedičstva, a ktoré neoprávnene trestným činom podvodu zaregistrovania absolútne neplatnej kúpnej zmluvy, si privlastnila testamentom vylúčená spoludedička, ■■■■■, čím okrátila nielen poručiťku ale aj naše dedičstvo. Nehnutelnosť bola ohodnotená sumou bežnou pre miestnu lokalitu na náhradu škody 135 000,- Eur (slovom stotridsaťpäť tisíc Eur), ktoré si nárokuje ako náhradu škody na majetku.

Okrem náhrady škody na dedenej nehnuteľnosti na základe hore uvedeného, žiadame aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhradu finančných výdavkov s týmto spojených, a to sumu 1 000 eur za každý rok t. j. 23.000 Eur každému sťažovateľovi zvlášť. Svoj nárok zdôvodňujeme tým, že celých 23 rokov dedičského konania nemôžeme nielenže naše dedičstvo ako vlastníci pokojne užívať, ale pretrvávajúcim dedičským konaním sme len v ustavičných rodinných sporoch a dokonca aj trestnom stíhaní s vlastnou sestrou.»

Ústavnému súdu bolo 3. septembra 2014 doručené podanie sťažovateľov označené ako „sťažnosť“ vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj ich práva na spravodlivé prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 136/95 v nadväznosti na konanie sp. zn.

D 35/93. Ústavný súd vyhodnotil toto podanie ako doplnenie sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. augusta 2014.

V doplnení sťažnosti z 3. septembra 2014 nad rámec argumentácie uvedenej už v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. augusta 2014 sťažovatelia *namietajú porušenie svojich práv, ktoré mali byť spôsobené „... pri výkone verejnej moci, a to úplnou nečinnosťou Štátneho notárstva v Bratislave od smrti [ich] poručiteľa [redacted] do r. 1993 v dedičskom konaní pod značkou D 933/91 a následne ďalším mnohoročným prerušením, nečinnosťou a nesprávnym úradným postupom v ňom na Notárskom úrade a Okresnom súde Bratislava I od januára 1993 do dnes, napriek tomu, že už na neverejnom zasadnutí 4. 1. 2007 Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach prikázal Okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov.“*. Poukazujú na tieto chyby v napadnutom konaní:

«I. NESPRÁVNE ÚRADNÉ POSTUPY A NEČINNOSŤ NOTÁRSKEHO ÚRADU A OKRESNÉHO SÚDU BRATISLAVA I

1 – Prvotnou príčinou našej škody je nečinnosť a pochybenia v postupe štátneho notára, [redacted] pri dedičskom konaní po našej poručiťelke pod značkou D 933/91 na Štátnom notárstve Bratislava I, do roku 1993, ktorý nepostupoval podľa ust. § 4 ods. 1-2 zákona č. 95/1963 Zb. Notárskeho poriadku, že konanie sa vedie tak, aby prebiehalo rýchle a hospodárne, pričom svojím postavením a svojou činnosťou dbá o usporiadanie a istotu právnych vzťahoch a o predchádzanie sporov a tiež dbá o to, aby nikto neutrpel ujmu pre nedostatok právnych znalostí.

Od smrti poručiťel'a 26. 10. 1991 do r. 1993 Štátne notárstvo, ktoré malo začať dedičské konanie i bez návrhu, len čo sa dozvie, že niekto zomrel teda už v r. [redacted] (podľa § 27 ods. 1 zákona č. 95/1963 Zb.), v predbežnom vyšetrení si obstarat' údaje potrebné pre zistenie dedičov a pre zistenie poručiťel'ovho majetku a urobiť na začiatku dedičského konania zápis evidencie nehnuteľnosti, ktoré pripadli do dedičstva, čo bolo nepochybne potrebné vykonať včas po začatí konania (podľa § 29 zákona č. 95/1963 Zb.) nič z toho neurobilo a tak hrubo porušilo základné ustanovenia o úlohách a činnosti štátneho notárstva.

Štátne notárstvo neurobilo ani potrebné príslušné opatrenia na zabezpečenie a ochranu dedičstva podľa ust. § 30 ods. 1 zákona č. 95/1963 Zb. Pri tom vedelo, že od 19. 8. 1991 nadobudol platnosť zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách,

usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách a tým naše nehnuteľnosti bez zabezpečenia sú ohrozené a od 28. 4. 1992 tiež vedelo, že od 10. 6. 1992 nadobúda platnosť zákon č. 323/92 Zb. podľa ktorého Okresný súd prevezme 1 januára 1993 všetky spisy, písomnosti a evidenčné pomôcky štátneho notárstva, a tým sa dedičské konanie značne predĺži. Napriek našim urgenciám nielenže neukončilo dedičské konanie D 933/91, ale ani neurobilo neodkladné opatrenia v predbežnom vyšetrení, nezistilo a neurobilo súpis poručiteľovho majetku, najmä nezabezpečilo dedičstvo hoci to vyžadoval nielen dôležitý záujem nás účastníkov, ale aj záujem spoločnosti, čím teda spôsobilo, že sme jeho nečinnosťou a neinformovanosťou o poručiteľovom majetku utrpeli spôsobenú škodu a zároveň veľkú ujmu na celom dedičstve podľa ust. § 4 ods. 2 a § 30 ods. 1 zák. č. 95/1963 Zb. Notárskeho poriadku.

Skoro rok po smrti matky, dňa 2. 9. 1992 sme sa obrátili s urgenciou riešenia dedičského konania D 933/91 u predsedu Štátneho notárstva na Obvodnom súde Bratislava I, na ktorú sme dostali odpoveď, že teraz sa doplňujú doklady o majetku nebohej. Do dnes sme ich však nevideli...

Dňa 2. 11. 1992 a neskôr, dňa 3. 3. 1993, bola opakovane zaslaná naša urgencia riešenia dedičského konania D 933/91, u predsedu štátneho notárstva Bratislava I, že od smrti našej poručiťky ubehol rok a dedičské konanie ešte neprebehlo a mnohé reštitučné nároky po matke sa nám ťažko vybavujú...

2. – Nečinnosť a pochybenia v postupe štátneho notára v dedičskom konaní do roku 1993 zväčšilo i ďalšie mnohoročné prerušenie a nečinnosť našej novej pridelenej notárky, [REDAKOVANÉ] od januára 1993, ktorá na prvom dedičskom prejednávaní v máji 1995 – teda skoro štyri roky od smrti poručiťky – odporúčala len testamentom vylúčenému dedičovi podať návrh o určenie neplatnosti testamentu a prerušila týmto dôvodom znova na ďalšie roky dedičské konanie bez zistenia a urobienia súpisu poručiťkyho majetku.

V našom konaní notárka, [REDAKOVANÉ] postupovala od začiatku v rozpore so základnými a všeobecnými ustanoveniami zákona č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti a to ust. § 2 ods. 2, § 4 ods. 2, § 5 ods. pís. a) c), § 36 ods. 1 a zároveň so základnými pravidlami a ustanoveniami o prerokovaní veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednávanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Následnou pomalou činnosťou až nečinnosťou Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom ďalej už pod zn. D/35/1993, Dnot. 03/1993 nám spoločne spôsobili škodu tým, že neurobili žiaden súpis poručiteľovho majetku, nezabezpečili ho na Správe katastra, hoci vedeli, že je v nebezpečenstve a neinformovali nás o postavení a možnostiach vyvlastnenia a stratenia nehnuteľnosti z pozostalosti a neumožnili nám načas usporiadať a zapísať si všetky naše právne a vlastnícke vzťahy do listov vlastníctva, čím spôsobili škodu pri výkone verejnej moci. Pri svojom konaní porušili aj povinnosti podľa § 175a (2), § 175d (1), § 175e (1), § 175i OSP.

Podľa § 175za OSP notári so sídlom v obvode okresného súdu sú rovnomerne poverovaní úkonmi v konaní o dedičstve podľa rozvrhu, ktorý na návrh príslušnej notárskej komory vydá predseda krajského súdu na každý kalendárny rok. Takže náš notár nebol tak mimoriadne zaťažovaný. Aj tak otázkou spisovania nehnuteľnosti začal sa zapodievať až v r. 2007, kedy nám vydal prvý neúplný zoznam nehnuteľnosti patriacich do dedičstva, ktorý postupne dodnes dopĺňa. Doteraz (je rok 2014) neurobil poriadny súpis pozostalej nehnuteľnosti.

Napriek tomu Notárska komora Slovenskej republiky a ani súd neodňali vec poverenému notárovi, ktorý závažným spôsobom porušil svoje povinnosti vyplývajúce z tohto zákona, a ani ho neupozornili a nezapodievali sa s jeho mnohoročnou nečinnosťou, prerušením a zbytočnými prietahmi v súdnom konaní ako to Prezídium komory musiacemu vykonávať dohľad nad činnosťou notárov ust. § 31 f) zákona č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti ukladalo alebo súdu ust. §175zb OSP umožňovalo.

Keby ešte v roku 1993, alebo aspoň v r. 1995 pristúpil Notársky úrad hneď k súpisu pozostalosti ako mal, lebo vedel z prevzatých spisov, že Štátne notárstvo pred odovzdaním to neurobilo a zabezpečil aspoň nehnuteľnosť na katastri, bol by zabránil škodám, ktoré jeho nečinnosťou vznikli a to jak zmenšením poručiteľovho majetku, tak aj faktu, že 23 rokov nemôžeme naše dedičstvo ako vlastníci užívať a sme len v ustavičných sporoch. Pritom od 27. 6. 1995 vedel, [alebo presne preto, že vedel!!], že od 1. 1. 1996 nadobúda platnosť nový zákon NR SR č. 162/1995 Z. z. o katastri (katastrálny zákon) s novým spôsobom zápisu práva k nehnuteľnosti a od 19. 8. 1991 nadobudol platnosť zákon č.

330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločnostiach a tým naše nehnuteľnosti bez zabezpečenia sú ohrozené...

II. ŠKODA

Máme za to, že konaním vedenom pod sp. zn. 7 C 136/95 v náväznosti s konaním D 35/93 na Okresnom súde v Bratislave 1 bolo porušené právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právnou istotou, ktorá tvorí súčasť princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednávanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Domnievame sa, že doba od úmrtia matky, [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] až doposiaľ je neprimerane dlhá pre dedičské konanie podľa testamentu. Právna neistota, v ktorej sa nachádzame už 23 rokov stále trvá, keďže o dedičstve nebolo ešte rozhodnuté. O rodinný dom v [REDAKOVANÉ], ktorý je doposiaľ v dedičskom konaní, sme sa nemohli starať ako vlastníci, nemohli prevádzkať žiadne opravy, a museli sme nedobrovoľne zastaviť všetky rekonštrukcie a tým sa znížila aj hodnota domu. Dom nielenže rokmi schátral, ale bol aj úmyselne poškodený a príslušné budovy, ktoré mali byť predmetom dedičstva, noví susediaci vlastníci pri svojej výstavbe a prestavbe zbúrali, lebo nebolo jasné, komu patria. Pri všetkých opravách ako nevlastníci, len potenciálni dedičia, sme narazili na problémy s Odborom výstavby a stavebníkmi a aj so samotným susedom, ktorý sa hájil, že je výlučným vlastníkom vedený na Katastrálnom odbore [REDAKOVANÉ]. V súčasnosti, je pozemok popri rodinnom dome zúžený po celej jeho dĺžke 50 metrov vpredu o 2 m, vzadu o 1 m, t. j. spolu o 76 m² susedovým polyfunkčným domom a o ďalších 50 cm šírky ochrannou priekopou okolo múru polyfunkčného domu v našej záhrade. Tým že je neoprávnene zabraný, zastavaný a zaužívaný novými susedovými spoluvlastníkmi, nemáme žiadnu nádej, že raz získame naspäť dedičstvo, ktoré nám zanechali tri generácie dozadu cez našu poručiťku.

Notársky úrad a Okresný súd Bratislava 1 svojou nečinnosťou a nesprávnym postupom, pretože nepostupovali podľa poručiťkovho testamentu, spôsobili nám veľkú majetkovú škodu a skomplikovali pre výmerové nezrovnalosti uzavretie dedičského konania.

Kým my sme už od r. 2007 ochraňovali dedičstvo v trestnom stíhaní, súdna komisárka nerobiac od roku 1993 nič, od roku 1995 do mája 2009 sa zapodievala len zaradením medzi dedičov či už testamentom vylúčeného dediča alebo jeho potomkov, len v roku 2007 t. j. 16 rokov po smrti poručiteľa nerešpektujúc ani príkaz Ústavného súdu, že má konať bez zbytočných prietáhov, začala pomaly spisovať pozostalosť. Pritom už v roku 1992, sme ich informovali, že ako nevlastníci a len potenciálni dedičia, máme s úradmi a tiež v reštitučných konaniach pri dokazovaní vlastníctva problémy.

Napriek nášmu dlhoročnému písomnému aj ústnemu upozorňovaniu Správy katastra, že nemáme správne vyznačené a vedené podiely na [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ], pod rodinným domom, ktorý dedíme, dokonca vôbec nevedený podiel nehnuteľnosti spoločného dvora, Katastrálny úrad neurobil žiadnu nápravu. Podľa zákona NR SR č. 162/1995 Z. z. o katastri potreboval k tomu dedičské rozhodnutie, na ktorom [REDAKOVANÉ] dovtedy ešte ani nezačala robiť.

Nezabezpečenie našej pozostalosti na katastri, mnohoročné prerušenie a nečinnosť Notárskeho úradu [REDAKOVANÉ] spôsobilo, že sa zmenšila a značne sa okrátila pozostalosť a poručiteľovo vlastníctvo spoločného dvora skôr ako sme ho zdedili. Katastrálny úrad [REDAKOVANÉ] ho už neeviduje, alebo jeho identifikáciu za celých 23 rokov dedičského konania na [REDAKOVANÉ] nedodalo. Rodinný dom podľa starých súpisných čísel [REDAKOVANÉ] ani podľa novej identifikácie ako rodinný dom č. [REDAKOVANÉ] s príslušenstvom, v dedičskom rozhodnutí [REDAKOVANÉ] už neuvádza. Ako keby neexistoval.

V našich dedených LV listoch sa nesprávne vedie aj podiel susedovho vlastníctva spoločného dvora, ktorý by mal byť v 1/4, podľa pozemno knižnej vložky [REDAKOVANÉ] aleje vedený v 1/2 našej nehnuteľnosti, a naša poručiteľka, ktorá by mala vlastniť 2/3 rodinného domu je vedená ako neznámy vlastník zastavanej plochy v 1/6. Susedov podiel na spoločnom dvore je väčší ako podiel našej poručiteľky, samotného vlastníka domu.

Z nesprávne vedených podielov na spoločnom dvore v Katastri sa stal sused spoluvlastník, stavebník polyfunkčného domu spoločnosti [REDAKOVANÉ] výlučným vlastníkom spoločného dvora a aj časti našej zastavanej nehnuteľnosti, na ktoré ako výlučný vlastník dostal stavebné povolenie od Stavebného úradu [REDAKOVANÉ] dňa 6. 4. 2006 a potom ho zastaval, skôr ako sme sa dozvedeli z výpisov starých pkn. vložiek, že zastavuje našu nezastavanú plochu za rodinným domom a celý spoločný dvor.

Chybnou evidenciou Katastrálneho odboru [REDACTED] a bez dedičského rozhodnutia sme nemohli zastaviť stavebné konanie, lebo sme nedokázali preukázať naše vlastníctvo na dom č. [REDACTED] v [REDACTED], keďže len 6. 2. 2007 sme mali prvé dedičské konanie!!

Darmo sme sa obrátili na policajné šetrenie, kde sa sused, spoloč. [REDACTED] preukázal ako výlučný vlastník a my sme sa mohli len pozerat' ako nám úmyselne poškodil vonkajšie obvodové múry nášho dvojposchodového rodinného domu a štyroch hospodárskych stavieb. Narušil zadnú 60 cm hrubú nosnú stenu nášho obytného domu tak, že nám prerazil hrubý, železný hranol rovno do obývacej izby, tým narušil aj statiku 1.-ho poschodia a urobil diery a pukliny na stenách dvoch izieb a kuchyne. Zároveň v nich narušil a z jednej časti zbúral tehlový komín do výšky 6 metrov a poškodil komínové systémy celého domu. Tiež zhodil zadné, oporné, drevené stĺpy verandy na poschodí, ktorá ostala len nefunkčné visieť. Narušil a úplne otvoril zadnú stenu hospodárskej budovy so sklodom náradia a uvoľnil jej strechu, čím jej narušil statiku a začala ešte aj premokať. Budova nespadla len vďaka veľmi hlbokým základom. Zbúral murovaný kamenný plot ako pozostatok dvoch ďalších zadných stien vyše storočných hospodárskych budov a ich hlboké kamenné základy vykopal a vyhodil do našej záhrady. Okrem toho, úmyselne zhodil tiež našu kamennú ohradu s tým, že sa vraj nakláňala na jeho stranu. Túto škodu sme začali predbežne hneď vyčíslavať v našom návrhu na zastavenie búracích prác, ale odo dňa vzniku škody, keďže odporca poškodil, neopravil, zastaval a natrvalo znemožnil opravu a údržbu nášho domu a hospodárskych stavieb z vonkajšej strany, výška tejto škody jeho ďalším konaním patrične narástla.

Tieto problémy z pozostalosťou nastali od r. 1998 cez vypracovaný projekt [REDACTED] [REDACTED] v [REDACTED], ktorým boli vyporiadané a zapísané všetky právne a vlastnícke vzťahy do listov vlastníctva. Všetci vlastníci dostali výpisy pre kontrolu a mohli podávať námietky, okrem nás, lebo sme neboli vlastníci. Osobne sme boli aj viackrát si ich žiadať, ale nárok na výpis mali len vlastníci a my sme boli a sme dodnes len „domnelí vlastníci s dedičským konaním“ trvajúcim vtedy už 7 rokov. Odbavili nás s poznámkou „Keď bude ukončené dedičské konanie, potom sa ohláste.“

Všetci vlastníci mohli v trojročnom období od ukončenia zápisu namietať na nesprávnu úpravu urobenú projektom, len nám, potencionálnym dedičom, a teda podľa

Katastra nevlastníkom, bola táto možnosť neumožnená!! My sme nevedeli a ešte stále nevieme, čo dedíme bez výpisu Katastra a nečinnosťou našej notárky, ktorá až dňa 26. 3. 2008 nás oboznámila s doplneným dedičským rozhodnutím o dom v [REDACTED] v čase, keď už vyše roka sme sa zaoberali s jeho poškodením a začatím trestným stíhaním, v ktorom sme žiaľ neuspeli. Neuspeli sme v snahe vytýčiť hranice našej a jeho nehnuteľnosti, ani pri zastavení stavebného konania. Každá snaha ochrany našej nehnuteľnosti stroskotala. Neuspeli sme ani v iných konaniach pri dokazovaní vlastníctva ako potencionalni dedičia, lebo list vlastníctva na nehnuteľnosť v dedičskom konaní sa nedá urobiť, čím naše dedičstvo s EN parcelami sa stalo terčom na vydržanie alebo zaužívanie inými. Pre nečinnosť Notárskeho úradu a Okresného súdu Bratislava 1 nielenže nemôžeme pokojne užívať naše dedičstvo, ale sme celých 23 rokov zapojení nielen v dedičských sporoch, ale aj v sporoch so Správou Katastra [REDACTED], so Stavebným úradom, s [REDACTED] [lebo len z logického hľadiska mal zasiahnuť, keď stavebník začal podrývať rodinný dom], s Úradom geodézie, kartografie a katastra SR, [kde urgujeme zápis našej poručiťky podľa identifikácie] a dokonca od januára 2007 až dodnes prebiehajúcom, neúspešnom trestnom konaní za zapríčinenú škodu na dedenej nehnuteľnosti.

My sme sa doteraz za celých 23 rokov oficiálne ešte na nič nemohli odvolať, na žiadne dedičské rozhodnutie lebo ešte nie sme právoplatnými dedičmi, ale len dedičia z titulu svojho dedičského nároku, vecne legitimovaní len na podanie žaloby, že poručiť bol v čase svojej smrti vlastníkom veci. Dokiaľ nie sme právoplatným rozhodnutím súdu vyhlásení za dedičov, my celých 23 rokov od smrti poručiťky nemôžeme vystupovať pred úradmi ako legitímni vlastníci, dožadovať sa svojich práv a nárokov, nemôžeme s našim dedičstvom disponovať, v pokoji užívať a narážame len na neochotu a nečinnosť či notárskych alebo katastrálnych úradov, ktoré nás neinformovali o zmenách v zápisoch po poručiťke a zároveň o zmenšenej nehnuteľnosti v [REDACTED] a tým náhradu nemôžeme dnes pre premlčanie vymáhať od neoprávnene sa obohatených a ani ich trestne stíhať.

Pretože Notársky úrad postupoval od začiatku v rozpore so základnými a všeobecnými ustanoveniami zákona č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti a to § 2 ods. 2, § 4 ods. 2, § 5 ods. pís. a) c), § 36 ods. 1 a zároveň v rozpore so základnými

pravidlami a ustanoveniami o prerokovaní vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práve na prejednávane vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa ust. § 40 ods. 1 zákona č. 323/92 Zb. – notár zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, uplatňujeme si náš nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnymi úradnými postupmi a nečinnosťou orgánov štátu či už Štátneho notárstva Bratislava, Notárskeho úradu alebo súdu.

Majetkovú škodu na podpivničenom, dvojposchodovom, tehlovom, rodinnom dome pôvodne so štyrmi hospodárskymi budovami, so záhradkou priamo v najužšom centre mesta [REDAKOVANÉ], patriace do pamiatkovej ochranej pešej zóny, situovanej v uličnej zástavbe domami pre bývanie a s prevádzkovými stavbami pre obchod, na [REDAKOVANÉ], ohodnocujeme na 135 000 Eur (slovom stotridsaťpäť tisíc Eur), ktoré si nárokuje ako náhradu škody na dedenom poškodenom majetku.

Opravu dvojposchodového rodinného domu s verandou a hospodárskych stavieb po ich zastavaní môžeme riešiť len z vnútornej strany domu, priamo v izbách a v pivniciach. Opravovať poškodenú nosnú stenu domu, opraviť statiku prvého poschodia, vystavať drevenú verandu, vybudovať štyri nové, samostatné komínové systémy, spevniť najprv podlahu, aby sa nám ťažké, betónové, komínové systémy neprepadli do pivnice, pretože ich poškodením a zbúraním dom bez vykurovania je neobývateľný. Toto všetko znamená dom úplne reštaurovať, čo je nákladnejšie, ako vystaviť nový dom. Obnovenie našich poškodených hospodárskych budov a ich zadných podpivničených múrov, ktoré sused zhodil a aj základy vybral a do ich miesta zapasoval svoju stavbu, znamená ich prestavbu. Pokiaľ sme sa však informovali, doteraz sme nenašli žiadnu stavebnú a rekonštrukčnú firmu, čo by tieto veľké opravy pamiatkovej budovy sa podujala previesť za nižšiu cenu ako 135.000 Eur. Podľa § 127 ods. 3 OZ, máme právo na náhradu účelne vynaložených nákladov na opravy v ktorej sú zahrnuté aj mimoriadne sťažené podmienky pre neprístupnosť a preto žiadame uhradiť celú vyčíslenú škodu, ktorá nám vznikla. Zároveň žiadame náhradu škody vzniknutej jak zmenšením porúčiteľovho majetku tak aj faktom, že 23 rokov nemôžeme naše dedičstvo ako vlastníci užívať a ochraňovať.

Podľa dedičstva, ktoré nám zanechala poručiiteľka vr. 1991, my by sme mali dediť podiely domu v [REDACTED] na Belanského ul. so súpis, č. [REDACTED] na LV [REDACTED], LV [REDACTED] s parcelou [REDACTED] o rozlohe 366 m², ktorý sa do dedičského rozhodnutia nedostal. Nehnutel'nosť je už zúžená, spoločný dvor je už zastavaný. Naše podiely na rodinnom dome sa počas dedičského konania podľa záznamov registrácie katastra zmenili na zastavané plochy a nádvoria s výmerou na 290 m² na [REDACTED] parcele registra E v Uznesení o dedičskej nehnuteľnosti Okresného súdu Bratislava 1. Teda zastavená plocha sa v katastri oficiálne zmenšila o 76 m², ale zároveň po dnešnom reálnom zastavaní polyfunkčným domom je zostatková plocha výrazne ešte menšia. Úplne sa znehodnotila naša nehnuteľnosť a pozemok pre údržbu a stavbu a zároveň aj možnosti záhradky jej zmenšením a zaclonením po celej jej dĺžke. Zmenením charakteru pozemku, bez nášho súhlasu, zastavením našej nehnuteľnosti po celej jej dĺžke 10 metrovou vysokou budovou a s jej neoprávneným zúžením stmavil a tak trvalo znehodnotil našu nehnuteľnosť.

Za znehodnotenie stavebnej parcele o rozlohe 366 m² v centre [REDACTED] požadujeme $366 \times 200 = 73.200$ Eur (slovom sedemdesiatin tisíc Eur)

Celková suma majetkovej škody na dome a znehodnotenie stavebnej parcele je: $135.000 + 73.200 = 208.200$ Eur, (slovom dvestoosem tisíc dvesto Eur), ktoré si nárokuje ako náhradu škody na majetku.

Okrem náhrady škody na dedenej nehnuteľnosti na základe hore uvedeného, žiadame aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhradu finančných výdavkov s týmto spojených, a to sumu 1 000 eur za každý rok t. j. 23.000 Eur každému sťažovateľovi zvlášť. Svoj nárok zdôvodňujeme tým, že celých 23 rokov dedičského konania nemôžeme nielenže naše dedičstvo ako vlastníci pokojne užívať, ale pretrvávajúcim dedičským konaním sme len v ustavičných rodinných sporoch a dokonca už 7 rokov pretrvávajúceho trestného konania so susedmi.

Zároveň žiadame, aby mená a priezviská sťažovateľov neboli publikované na Webovej stránke ústavného súdu a v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR, ale boli nahradené iniciálkami.»

Na základe už uvedeného sťažovateľa v tomto podaní navrhujú, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní

dokazovania vydal nález v znení už formulovanom v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. augusta 2014 a pozmenenom v časti, týkajúcej sa náhrady škody v podaní doručenom ústavnému súdu 3. septembra 2014, t. j. navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednávanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde v Bratislave I pod sp. zn. 7 C 136/95 v náväznosti s konaním D 35/93 porušené bolo.

2. uplatnený spoločný nárok na náhradu celkovej sumy majetkovej škody 208.200,- Eur (slovom dvestoosem tisíc Eur), vzniknutej na dome a znehodnotenie stavebnej parcele v [REDAKOVANÉ] je vo vyhovujúcom výroku dôvodný a Okresný súd Bratislava I a Notársky úrad povinný je ho vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 23.000,- Eur, (slovom: dvadsaťtisíc Eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I a Notársky úrad povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 23.000,- Eur, (slovom: dvadsaťtisíc Eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I a Notársky úrad povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 23.000 Eur, (slovom: dvadsaťtisíc Eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I a Notársky úrad povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

Na základe výzvy ústavného súdu z 9. septembra 2014 sťažovateľka [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“) podaním doručeným ústavnému súdu zo 7. októbra 2014 v prílohe predložila ústavnému súdu vyplnené tlačivo žiadosti o poskytnutie právnej pomoci a 10. októbra 2014 doručila ústavnému súdu rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktorými malo dôjsť k porušeniu označených práv okresným súdom a notárskym úradom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „notársky úrad“).

Podaním doručeným ústavnému súdu 13. novembra 2014 doručili sťažovatelia splnomocnenie na ich zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vo veci namietaného porušenia ich práv pre advokátku JUDr. Máriu Tomčovú.

Dňa 21. novembra 2014 doručili sťažovatelia ústavnému súdu sťažnosť označenú ako „*doplnenie k sp. zn. Rvp 9940-28*“, ktorým rozšírili svoju sťažnosť aj o porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu s týmto odôvodnením:

«Naša matka, [REDAKOVANÉ] rod. [REDAKOVANÉ] zomrela [REDAKOVANÉ]. Dedičské konanie bolo pôvodne vedené na Obvodnom súde Bratislava 1, pod sp. zn. D 933/91, následne na Okresnom súde Bratislava 1, sp. zn. D 35/93, D not. 3/93. Dedičské konanie ku dňu podania sťažnosti nebolo ukončené, lebo sme podali dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Poručiteľ, matka ešte počas svojho života napísala testament...

Takmer rok po smrti matky, dňa 2. 9. 1992 sme sa obrátili s urgenciou riešenia dedičského konania, sp. zn. D 933/91 u predsedu Štátneho notárstva Bratislava 1, na ktorú sme dostali odpoveď, že teraz sa dopĺňujú doklady o majetku nebohej, ktoré sme však doposiaľ nevideli...

Dňa 2. 11. 1992 a neskôr dňa 3. 3. 1993 bola opakovane zaslaná naša urgencia riešenia dedičského konania D 933/91 u predsedu Štátneho notárstva Bratislava 1, že od smrti našej poručiteľky ubehol rok a dedičské konanie ešte neprebehlo a mnohé reštitučné nároky po matke sa nám ťažko vybavujú...

Po uvedených urgenciách začalo prebiehať konanie u štátnej notárky [REDAKOVANÉ] pod spis. značkou D 35/93, Dnot. 3/93, ktorým bol označený pôvodný spis D 933/91. Až dňa 21. 8. 1995 Obvodný súd Bratislava 1 vydal rozhodnutie, pod spis. značkou D 35/93, Dnot. 3/93, v ktorom dedičské konanie prerušuje a ukladá sestre, [REDAKOVANÉ] podať návrh na Obvodný súd Bratislava 1, na určenie neplatnosti závetu poručiteľky zo dňa 11. 11. 1982 v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia...

Po deviatich mesiacoch, dňa 16. 5. 1996 Obvodný súd Bratislava 1, sp. značkou D 35/93 poslal dotaz, či bol podaný návrh v zmysle rozhodnutia D 35/93 zo dňa 21. 8. 1995.

Dňa 17. 7. 1996 podala [REDACTED] cestou svojho advokáta upravený návrh 7 C 136/95 o určenie čiastočnej neplatnosti testamentu [REDACTED].

Dňa 4. 11. 1996 sme zaslali vyjadrenie k návrhu 7 C 136/95, v ktorom žiadame zamietnuť návrh [REDACTED] z dôvodu oneskoreného podania. Neskôr nám bolo vysvetlené, že [REDACTED] podala pôvodný návrh 7 C 136/95 dňa 27. 9. 1995, ktorý bol opravený dňa 17. 7. 1996.

Dňa 14. 1. 1997 u sudkyňi [REDACTED] a opakovane dňa 21. 2. 1997 a neskôr dňa 21. 3. 1997 a potom znova dňa 15. 5. 1997 sme urgovali riešenie návrhu 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu Bratislava 1.

Na naše opakované urgencie odpovedal 27.5.1997 podpredseda Okresného súdu Bratislava 1, [REDACTED], pod sp. značkou Spr. 3106/97, ktorý nám oznámil, že už bola začatá príprava pojednávania a sľúbil, že bude konanie priebežne sledovať...

Pretože sa stále nič nedialo, dňa 2. 12. 1997 a opakovane 30. 1. 1998 sme podali znova urgenciu riešenia návrhu sp. zn. 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu Bratislava 1, lebo od podania návrhu zo dňa 27. 9. 1995 [REDACTED] do dnešného dňa nebolo žiadne pojednávanie a matka, [REDACTED] zomrela ešte v r. [REDACTED].

Pretože sme nedostali zase žiadnu odozvu od predsedu Okresného súdu Bratislava 1, podali sme dňa 6. 3. 1998 a opakovane dňa 28. 5. 1998 urgenciu riešenia návrhu 7 C 136/95 u predsedu Krajského súdu Bratislava, lebo od podania návrhu [REDACTED] dňa 27. 9. 1995 nebolo ešte ani vytýčené jedno konanie a na našu urgenciu na Okresný súd Bratislava 1 sme nedostali odpoveď...

Krajský súd v Bratislave, [REDACTED], pod sp. zn. Spr. 3183/98, s dátumom 18. 3. 1998, (doručené po 28. 5. 1998), postúpila našu sťažnosť na Okresný súd Bratislava 1.

Dňa 3. 6. 1998 podpredsedníčka Okresného súdu Bratislava 1, [REDACTED], pod sp. zn. Spr. 3106/97 podala vyjadrenie k našej sťažnosti. Predmetnú sťažnosť uznala za dôvodnú a s konajúcou sudkyňou bolo vykonané ústne napomenutie...

Dňa 29. 6. 1998 poslal Okresný súd Bratislava 1, [REDACTED] výzvu na vyjadrenie k pripojenému návrhu [REDACTED], sp. zn. 7 C/136/95.

Dňa 20. 7. 1998 nás [REDACTED] informovala, že bolo vytýčené konanie vo veci 7 C 136/95 na 21. 10. 1998, t. j. dva roky po podanom opravenom návrhu [REDACTED].

Navrhovateľka, [REDAKOVANÉ] sa na konanie nedostavila a tak súd odročil pojednávanie na 27. 3. 1999, kde napriek účasti všetkých, súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že spis bude predložený [REDAKOVANÉ] podľa nového rozvrhu práce.

Dňa 16. 12. 1999 sme podali urgenciu riešenia návrhu sp. zn. 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu Bratislava 1 a po žiadnej odpovedi zo súdu sme dňa 5. 2. 2000 zaslali urgenciu predsedovi Krajského súdu v Bratislave. Išlo vlastne o tú istú urgenciu a ten istý nepozmenený stav veci ako bol pred dvomi rokmi, keď sme posielali sťažnosť dňa 28. 5. 1998...

Urgencia riešenia u predsedu Krajského súdu Bratislava zo dňa 5. 2. 2000, lebo od podania návrhu [REDAKOVANÉ] zo dňa 27. 9. 1995 o určenie neplatnosti testamentu nebolo ešte ani vytýčené jedno pojednávanie a na našu urgenciu na Okresný súd Bratislava I, zo dňa 16.12.1999, pod sp. zn. Spr. 3183/1998 sme nedostali odpoveď.

Dňa 4. 4. 2000 predsedníčka [REDAKOVANÉ] postúpila našu sťažnosť na nečinnosť súdu na priame vybavenie predsedovi Okresného súdu Bratislava 1...

Dňa 17. 8. 2000 Okresný súd Bratislava 1 odpovedá na sťažnosť v prietáhoch konania. [REDAKOVANÉ] konštatuje, že sťažnosť je dôvodná, predpokladá, že po opatreniach bude v budúcnosti bezprietáhové konanie...

Na deň 11.12.2000 bolo vytýčené pojednávanie, sp. zn. 7 C 136/95 Okresného súdu Bratislava 1, na ktoré sa navrhovateľka [REDAKOVANÉ] znova nedostavila, hoci bola riadne predvolaná. Preto súd pojednávanie odročil na 6. 2. 2001. Na odročené pojednávanie navrhovateľka znova neprišla, preto súd pojednávanie odročil na 14. 3. 2001.

Dňa 4.4.2001 bol vynesený rozsudok Okresného súdu Bratislava 1 v konaní sp. zn. 7 C 136/95, kde súd určuje, že dôvod vydedenia navrhovateľky závetom nie je daný a návrh v časti opomenutia navrhovateľky z rozsahu $\frac{3}{4}$ zákonného podielu zamietá.

Po podaní odvolania Krajský súd Bratislava Uznesením sp. zn. 18 Co 256/01 zo dňa 31. 8. 2001 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava 1, sp. zn. 7 C 136/95 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava 1 na ďalšie konanie...

Ďalšie konanie Okresného súdu Bratislava 1 bolo vytýčené po roku, na 23. 9. 2002, po ktorom navrhovateľka dňa 26. 9. 2002 [REDAKOVANÉ] vzala svoj návrh v celom rozsahu späť...

Zároveň nás súd vyzval, aby sme oznámili, či súhlasíme so späťvzatím návrhu, sp. zn. 7 C 136/95. V našom vyjadrení zo dňa 8. 10. 2002 súhlasíme so späťvzatím návrhu, ale žiadame adekvátne primerané finančné odškodné za desať rokov zbytočného prerušenia dedičského konania a uznať plnú náhradu trov konania.

Dňa 14. 5. 2003 Okresný súd Bratislava 1 vydal uznesenie a konanie sp. zn. 7 C 136/95 zastavil. Súd priznal náhradu trov konania odporkyni v 2. rade. Na základe odvolania žalobkyne proti trovám konania vydal Krajský súd Bratislava Uznesenie, sp. zn. 10 Co 130/03, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava 1.

Dňa 29. 7. 2003 podala [REDAKOVANÉ] dovolanie na Okresný súd Bratislava 1 a zároveň aj na Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 237f O. s. p., kde žiada zrušiť uznesenie Krajského súdu, lebo od roku 2001 písomne aj ústne žiadala Okresný súd Bratislava 1, aby jej všetky písomnosti doručoval do vlastných rúk, čo bolo aj v poslednej zápisnici zo dňa 23. 9. 2002, aj napriek tomu jej nebolo doručené uznesenie, čím jej bolo znemožnené podať vyčíslenie trov konania a predloženie cestovných dokladov.

Dňa 11. 11. 2003 doplňuje Okresný súd Bratislava 1 Uznesenie sp. zn. 7 C 136/95 zo dňa 14. 5. 2003 výrokom pre [REDAKOVANÉ]: Odporkyni v treťom rade súd náhradu trov konania nepriznáva.

Dňa 29. 11. 2003 [REDAKOVANÉ] podáva odvolanie na Okresný súd Bratislava 1, sp. zn. 7 C 136/95, kde poukazuje na to, že sme súhlasili v našom vyjadrení zo dňa 8. 10. 2002 so späťvzatím návrhu za podmienky úplnej náhrady trov konania a prípadne aj primeraného finančného zadosťučinenia, a že v takomto prípade nesúhlasíme so zastavením konania, ale naopak, žiadame o pokračovanie a vynesenie rozsudku, že navrhovateľka nevie svoje tvrdenie vo veci absolútnej neplatnosti závetu v ničom dokázať a preto sa konanie zastavuje.

Po roku, dňa 28. 10. 2004 sme podali urgenciu riešenia konania na Okresnom súde Bratislava 1, ktorú sme dňa 11. 11. 2004 adresovali znova na Krajský súd Bratislava, lebo ten mal rozhodovať o našom odvolaní v konaní sp. zn. 7 C 136/95.

Okresný súd Bratislava 1, sp. zn. 7 C 136/95 oznamuje dňa 15. 11. 2004, že spisové materiály boli posunuté dňa 10. 12. 2003 na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave a ešte sa nevrátili.

Krajský súd v Bratislave vydal 14. 12. 2004 vo veci 7 C 136/95 Uznesenie, v ktorom uznesenie Okresného súdu Bratislava 1 potvrdil.

Dňa 14. 3. 2005 Krajský súd v Bratislave, predsedníčkou [REDAKOVANÉ] konštatuje pod značkou Spr. 2311/2004, že naša sťažnosť v konaní 6 Co 326/03 je dôvodná a v mene štátnej správy súdu za objektívne vzniknuté prieťahy sa ospravedľňuje.

Dňa 12. 4. 2005 sme odpovedali na riešenie sťažnosti Krajským súdom Bratislava, že po troch vyrozumeniach od súdu, že naša sťažnosť v prieťahoch konania 6 Co 326/03 je dôvodná, nám veľmi nepomáha. Zdlhavým súdnym konaním vznikajú pre nás finančné straty, lebo nemôžeme užívať dedičstvo a žiadame si adekvátne odškodnenie, ktoré sme vtedy odhadli minimálne na sumu 100 000,- Sk.

Dňa 26. 4. 2005 Krajský súd v Bratislave, predsedníčkou [REDAKOVANÉ] konštatuje pod značkou Spr. 2311/2004, že ako orgánu štátnej správy súdu mu neprislúcha v tejto veci rozhodovať, odporúča nám, aby sme sa obrátili na Ministerstvo spravodlivosti v Bratislave.

Dňa 11. 11. 2005 sme opätovne podali sťažnosť na prieťahy v konaní 7 C 136/95 u predsedu Okresného súdu v Bratislave 1 vzhľadom na to, že sa jedná o dedičstvo po neb. matke, ktorá zomrela ešte v r. 1991, preto konanie sa nám zdá neprimerane dlhé. V auguste aj v septembri sme boli osobne urgovať riešenie, ale nič sa nepohlo...

Dňa 10. 12. 2005 Okresný súd Bratislava 1 odpovedá na sťažnosť na prieťahy v konaní 7 C 136/95. Okresný súd nevidí prieťahy v konaní, lebo 31. 1. 2005 bolo právoplatne ukončené konanie a uvedené uznesenie nám bolo riadne doručené. Preto je naša sťažnosť nedôvodná. Ak nie sme spokojní, môžeme sa obrátiť o prešetrenie sťažnosti na Krajský súd Bratislava...

Dňa 21. 12. 2005 zaslaná žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedovi Krajského súdu v Bratislave, pretože sa jedná o dedičstvo sp. zn. D 35/93 po neb. matke [REDAKOVANÉ], ktorá zomrela ešte v r. [REDAKOVANÉ] a držanie spisu sp. zn. 7 C 136/95 rok v zásuvke a nečinnosť súdu za neprimerane dlhé obdobie. Preto nie sme spokojní s odpoveďou Okresného súdu Bratislava 1, ktorý nevidí zbytočné prieťahy.

... Dňa 29. 12. 2005 doručená výzva na zaplatenie súdneho poplatku, za úkon orgánu štátnej správy o prešetrenie vybavenia sťažnosti v sume 200,- Sk.

Dňa 17. 1. 2006 Krajský súd v Bratislave, sp. zn. Spr. 2311/04 odpovedá na žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti a tvrdí, že nevidí prietahy v konaní 7 C 136/95, lebo toto konanie bolo právoplatne ukončené 31. 1. 2005 Uznesením Krajského súdu v Bratislave a o prietahy v konaní pod značkou D 35/93 v našej sťažnosti nebola zmienka.

Dňa 25. 1. 2006 bola zaslaná naša pripomienka k riešeniu sťažnosti v konaní, lebo zbytočné prietahy v konaní vidíme v tom, že spis konania D 35/93 bol zbytočne držaný sudkyňou v kancelárii skoro celý rok po právoplatnom ukončení konania sp. zn. 7 C 136/95 a až po našich viacnásobných urgenciách dňa 6. 12. 2005 bol zaslaný spis D 35/93 notárovi.

Dňa 10. 4. 2006 podávame sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na porušovateľa základného práva – Okresný súd Bratislava 1 vo veci porušovania práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednávanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava 1.

Dňa 4. 1. 2007 Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach vo veci sťažnosti v časti, ktorej namietame porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v Náleze III. ÚS 202/06-42...

Dňa 6. 2. 2007 po prejednaní sťažnosti na Ústavnom súde SR' prebieha prvé obnovené dedičské konanie sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, na ktorom sme oboznámení s neúplným zoznamom dedených nehnuteľností, preto my aj notárka sme sa nezávisle obrátili s reklamáciou na Správu katastra o doplnenie zoznamu majetku.

Zároveň súdna komisárka skonštatovala, že je potrebné vyžiadať z Okresného súdu Bratislava I všetky doteraz vydané rozsudky ohľadne dedičského konania po poručiteľke a preto konanie odročuje na neurčito.

Po vyše roku, dňa 11. 2. 2008 na druhom dedičskom konaní notárka [REDAKOVANÉ] informuje dedičov, žena podiel vylúčenej dedičky [REDAKOVANÉ] nastupujú zákonní jej potomkovia, ktorí neboli vydedení a po zistení nového okruhu dedičov, bude vydané prostredníctvom Okresného súdu Bratislava I uznesenie o tom, s kým má súdna komisárka ďalej konať.

Dňa 26. 3. 2008 na dedičskom konaní sme oboznámení s doplneným dedičstvom o dom v [REDAKOVANÉ]. Je priložená fotokópia úmrtného listu [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ]. Namietame zmenšenú výmeru pozemkov a zmenené podiely na parcelách pod rodinným domom v [REDAKOVANÉ] uvedením ako zastavaná plocha bez identifikácie a chýbajúce nehnuteľnosti v [REDAKOVANÉ].

Dňa 5. 8. 2008 Správa Katastra [REDAKOVANÉ] oznamuje listom č: K 3-185/08 notárke [REDAKOVANÉ], že v r. 1998-2001 bol vypracovaný projekt [REDAKOVANÉ], ktorým boli vysporiadané a zapísané všetky vlastnícke vzťahy a boli vpísané do listov vlastníctva, kde mohli vlastníci počas troch rokov od ukončenia zápisov podať námietky. Požadovaná parcela [REDAKOVANÉ] podľa vl. [REDAKOVANÉ] zanikla v zástavbe mesta, preto ju viac projekt nerieši a nie je možné ju vydať...

Dňa 11. 8. 2009 dostávame zápisnicu Okresného pozemkového úradu vo veci reštitučného konania, že reštitúciu nemôžeme uplatňovať, lebo pod položkou výkazu zmien [REDAKOVANÉ] boli pred jeho prechodom na štát iní vlastníci a nie naša poručiťelka, že [REDAKOVANÉ] bol odpredaný [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ešte v roku 1986. Dali nám kópiu LV [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] od Okresného pozemkového úradu s preškrtnutou vlastníckou [REDAKOVANÉ]...

Dňa 23. 12. 2011, t. j. skoro po piatich rokoch čo Ústavný súd SR na neverejnom zasadnutí 4. 1. 2007 prikázal Okresnému súdu Bratislava 1 konať bez zbytočných prietáhov a po vyše 20 rokoch od smrti poručiťelky, Okresný súd Bratislava 1 vydal Uznesenie vo veci prejednávania dedičstva D/35/1993, Dnot. 3/1993 po našej poručiťelke, s neúplným zoznamom nehnuteľnosti, bez domov v [REDAKOVANÉ] a bez identifikácie rodinného domu v [REDAKOVANÉ] len so starými pozemnoknižnými číslami, proti ktorému sme všetci podali odvolanie...

Dňa 28. 3. 2012 sme zaslali na Okresný súd [REDAKOVANÉ] opravené odvolanie proti uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu s pripojeným zoznamom chýbajúcich a zmenšených nehnuteľnosti...

Dňa 12. 2. 2012 žiadame Správu katastra [REDAKOVANÉ] o zaslanie kópie kúpnej zmluvy uzavretej na Štátnom notárstve [REDAKOVANÉ] pre [REDAKOVANÉ].

Dňa 5. 3. 2012 Správa katastra [REDACTED] zasiela nám tzv. fotokópiu kúpnej zmluvy č. [REDACTED]. Dostávame však fotokópiu nepodpísanej notárskej zápisnice [REDACTED] s obsahom kúpnej zmluvy, spísanej dňa 1. 6. 1982 na Štátnom notárstve Bratislava 1...

Dňa 26. 3. 2012 opätovne žiadame Správu katastra [REDACTED] o zaslanie kúpnej zmluvy č. [REDACTED] s prevodom nehnuteľnosti – dvoch domov z [REDACTED] na [REDACTED] s podpisom predávajúceho, registrovanej v [REDACTED] dňa 10. 2. 1986 a nie notárskej zápisnice bez podpisov a bez pečiatky štátnej notárky...

Dňa 6. 6. 2012 nám Okresný súd Bratislava 1 oznamuje, že notárska zápisnica č. N 83/82, Nz 70/82 zo dňa 1. 6. 1982 Štátnym notárstvom Bratislava 1 nebola nikdy zaregistrovaná, nakoľko ako je v položkách uvedené, účastníci sa viacej nedostavili na notárstvo...

Dňa 21. 6. 2012 pripájame k nášmu odvolaniu proti uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu Bratislava 1 ešte dodatok, a to dôkazový materiál – trestné oznámenie nami podané dňa 8. 6. 2012 na Okresné riaditeľstvo PZ [REDACTED] na [REDACTED], rod. [REDACTED] pre podvod a okradnutie nášho poručiteľa o majetok a tým nepriamo aj nás ostatných o dedičstvo...

Dňa 25. 6. 2012 sme pripojili druhý dodatok k nášmu odvolaniu proti uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu Bratislava 1 s novým dôkazovým materiálom, ktorým je podané trestné oznámenie na [REDACTED] a jeho manželku a následne kompetentné orgány, zo dňa 22. 6. 2012 na Okresné riaditeľstvo PZ [REDACTED] Ide o novozistené trestné činy testamentom vylúčenej dedičky...

Dňa 26. 8. 2012 podávame opakovanú žiadosť o obnovenie konania reštitučného nároku, lebo sme presvedčení, že [REDACTED] a [REDACTED] nemohli byť vlastníkami nehnuteľnosti v [REDACTED]

Dňa 7. 9. 2012 Okresný súd Žilina nám oznamuje, že originál kúpnej zmluvy s podpismi zaregistrovaná pod č. [REDACTED] zo dňa 10. 2. 86 sa u nich nenachádza...

Dňa 16. 10. 2012 Okresná prokuratúra Žilina vydala uznesenie pod č. 1 Pn 919/12 vo veci podozrenia zo spáchania prečinu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a uložila Obvodnému oddeleniu PZ [REDACTED], aby vo veci znovu konalo a rozhodlo, aj keď zanikla trestnosť činu podľa zákona účinného v čase jeho spáchania...

Dňa 12. 12. 2012 Okresné riaditeľstvo PZ v [REDAKOVANÉ] pod č. ČVS: ORP-2261/SMV-BI-2012 vydalo Uznesenie o odložení trestného stíhania na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s vyhlásením: „Po preštudovaní kompletného vyšetrovacieho spisu mám za to, že skutočnosti uvedené v trestnom oznámení nevyklúčujú, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961Zb., avšak došlo k zániku jeho trestnosti uplynutím premlčacej doby a trestné stíhanie je neprípustné.“...

Dňa 5. 1. 2013, aby sme urýchlili dedičské konanie podávame urgenciu riešenia odvolania proti Uzneseniu D/35/1993 Okresného súdu Bratislava 1, že už prešiel rok čo nám bolo doručené Uznesenie Okresného súdu Bratislava 1 a zároveň je to 22 rokov od smrti našej poručiťky a my stále nemáme určený okruh dedičov prebiehajúceho dedičského konania, nie to ešte zostávajúce nehnuteľnosti, ktoré pomalosťou súdu, deň čo deň sa zmenšujú a strácajú. Zároveň ako doplnok k odvolaniu prikladáme uznesenie Obvodného odd. PZ [REDAKOVANÉ], ČVS: ORP-1485/ZZ-ZA-2012, zo dňa 24. 8. 2012, kde Obvodné oddelenie po prešetrení potvrdilo novozistené trestné činy testamentom vylúčených dedičky...

Dňa 12. 2. 2013 bez odpovede na našu urgenciu nám bolo doručené Uznesenie Krajského súdu Bratislava, sp. značka 2 CoD 9/2012-473, IČS: 1193899743 s dátumom vyhotovenia 18. 12. 2012 (doručené 12. 2. 2013), ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava 1 s tým, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, keď závet posúdil podľa doterajších predpisov a preto naň neprihliadal a bez zdôvodnenia svojho rozhodnutia...

Zároveň v ten istý deň 12. 2. 2013 bolo doručené [REDAKOVANÉ] uznesenie Krajského súdu, so sp. značkou 2 CoD 10/2012-477, IČS: 1193899743, s dátumom vyhotovenia 18. 12. 2012, ktorým súd odmietol jeho odvolanie.

Dňa 8. 3. 2013 sme podali na Okresný súd Bratislava 1 dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 2 CoD 9/2012-473, IČS: 1193899743...

Dňa 30. 6. 2013 podávame naše spoločné vyjadrenie k dovolaniu [REDAKOVANÉ] voči uzneseniu Krajského súdu Bratislava, kde poukazujeme, že [REDAKOVANÉ] sa snažila vždy len o úmyselné predlžovanie dedičského konania, je právoplatným testamentom poručiťľa zdôvodnené vylúčená dedička, že nedokázala ničím svoju nevinu, ani to, že testament

poručiť je neplatný, a že žiadny súd nevyslovil, že na testament sa nemá prihliadať, tak ako to ona tvrdí vo svojom dovolaní.

Dňa 19. 11. 2013 dopĺňujeme naše dovolanie sp. zn. 2 CoD 245/2013 na Najvyšší súd SR, o prílohu č. 2: Uznesenie zn. 1 Pn 919/12-17 Okresnej prokuratúry Žilina, zo dňa 26. 6. 2013 o ukončení policajného šetrenia proti [REDAKOVANÉ], a vo veci podozrenia spáchania trestného činu...

Dňa 25. 4. 2014 Ministerstvo spravodlivosti SR nám oznamuje, že našej žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody, podľa zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zo dňa 14. 10. 2013 zaevidovanej pod číslom 43894/2013/34, v súčasnosti vedenej pod číslom 26650/2014/34 nebolo vyhovené, že náš nárok je premlčaný...

Dňa 6. 6. 2014 pre problémy, ktoré vznikli nám a s našou pozostalosťou je zaslaná sťažnosť na nečinnosť a pochybenia v postupe notára [REDAKOVANÉ] ktorej bolo pridelené naše dedičské konanie od januára 1993 na Notársku komoru Slovenskej republiky...

Dňa 20. 6. 2014 sme podali sťažnosť na Ministerstvo spravodlivosti – u ministra [REDAKOVANÉ] na Prezídium NK SR a Okresný súd Bratislava 1, pre neplnenie ich povinnosti, vykonávania dohľadu nad činnosťou notárov. Dňa 21. 7. 2014 riaditeľka odboru – Odbor správy sudov, [REDAKOVANÉ] nám oznamuje listom č. 41140/2014-151, že postúpila na priame vybavenie našu sťažnosť na nečinnosť súdu predsedníčke Okresného súdu Bratislava 1...

Dňa 16. 10. 2014 nám bolo doručené Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 245/2013 o zastavení konania o dovolaní a o odmietnutí dovolania...

Máme za to, že v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93 na Okresnom súde Bratislava 1, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012-473 na Krajskom súde v Bratislave a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013 na Najvyššom súde Slovenskej republiky bolo porušené právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právnou istotou, ktorá tvorí súčasť princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Štátne notárstvo Bratislava 1, Obvodný súd Bratislava 1 a následne Notársky úrad [REDAKOVANÉ] a Okresný súd Bratislava 1 svojou nečinnosťou, nesprávnym postupom a nepostupovaním podľa zákona spôsobili nám veľkú majetkovú škodu. Súdna komisárka neurobila do roku 1995 žiadne úkony, od roku 1995 sa zaoberala len okruhom dedičov a v roku 2007, t. j. 16 rokov od smrti poručiťky, nerešpektujúc ani Nález Ústavného súdu SR, že má konať bez zbytočných prieťahov, začala pomaly zisťovať pozostalosť. Pritom už v roku 1992 sme informovali, že ako potenciálni dedičia máme s úradmi a v reštitučných konaniach, ktoré začala naša poručiťka pri dokazovaní vlastníctva problémy.

V reštitučných konaniach našej poručiťky, ktorá podala žiadosť o peňažnú náhradu dňa 26. 4. 1991 na Ministerstvo pre správu a privatizáciu, podľa § 14 zák. č. 403/1990 Zb. a tiež podľa zákona o mimosúdnej rehabilitácie na dom na [REDAKOVANÉ] sme sa snažili pokračovať my. Konania však boli zastavené alebo žiaľ bezúspešné pre nemožnosť preukázania sa ako právoplatní dedičia reštituovaných nehnuteľností...

Výkon spravodlivosti v právnom štáte musí dbať o procesnú čistotu (ustanovený postup) a dodržiavanie zákonných a ústavných pravidiel, pričom za ústavne konformné možno považovať len také rozhodnutie, ktorého výrok a odôvodnenie sú završením ústavne súladného postupu. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/08 z 26. februára 2009)

Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava 1, sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2 CoD 9/2012 a Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 245/2013 vydané po 23 rokoch od smrti poručiťky nie je naplnením spravodlivého súdneho procesu, stavu právnej istoty. Rozhodnutia sú neúplné, neobsahujú majetok poručiťky ku dňu smrti poručiťky, ktorý mal byť predmetom dedičstva a sú nezrozumiteľné. Ani odvolací súd a dovolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v rámci svojej rozhodovacej činnosti nezmenili, ale potvrdili nezákonné rozhodnutie súdu prvého stupňa...

V pôvodnom dedičskom konaní, vedené na Obvodnom súde Bratislava 1, pod sp. zn. D 933/91 do roku 1993 neboli vykonané takmer žiadne úkony, t. j. dva roky. Následne bolo

dedičské konanie vedené na Okresnom súde Bratislava 1, sp. zn. D/35/1993, Dnot. 3/1993, v ktorom až do roku 2007, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky neboli vykonané úkony smerujúce k ukončeniu dedičstva, t. j. takmer 14 rokov.

V období od 06. 02. 2007 do 11. 02. 2008, t. j. 1 rok a od 11. 02. 2008 do 23. 12. 2011, t. j. takmer 3 roky notárka [REDAKOVANÉ] takmer nekonala. Po piatich rokoch čo Ústavný súd SR na neverejnom zasadnutí 4. 1. 2007 prikázal Okresnému súdu Bratislava 1 konať bez zbytočných prieťahov a po vyše 20 rokoch od smrti poručiťky, Okresný súd Bratislava 1 vydal Uznesenie vo veci prejednávania dedičstva D/35/1993, Dnot. 3/1993 po našej poručiťke.

Naša poručiťka, zomrela v domnení, že nám zanecháva svoje nehnuteľnosti. Až do konca svojho života bola presvedčená, že je vlastníčkou danej nehnuteľnosti v [REDAKOVANÉ] lebo nikdy žiadnu kúpno-predajnú zmluvu nepodpísala. Preto sme boli presvedčení, že pri prvom neúplnom spisovaní aktív a pasív v dedičskom konaní v roku 2008 táto nehnuteľnosť, len omylom nebola pojatá do dedičstva a že ju riadne zdedíme a pokračovali sme aj v reštitučnom konaní po poručiťke. Až v roku 2009 sme sa dozvedeli, že reštitučný nárok na nehnuteľnosť v k. ú. [REDAKOVANÉ] si nemôžeme uplatňovať, lebo pred jeho prechodom na štát boli už iní vlastníci, nie naša poručiťka a teda, že naše dedičstvo v k. ú. [REDAKOVANÉ] nám nepatrí.

Takto nám spoločne zapríčinili, že náhradu škody pôvodne spôsobenú výkonom verejnej moci a nesprávnymi úradnými postupmi štátnych orgánov pri zaregistrovaní kúpnej zmluvy dňa 10. 2. 1986 na Štátnom notárstve v Žiline, pod č. [REDAKOVANÉ], nepodpísanej notárskej zápisnice č. [REDAKOVANÉ] s obsahom kúpnej zmluvy, spísanej dňa 1. 6. 1982 na Štátnom notárstve Bratislava 1, spečatenú následnou úplnou nečinnosťou Štátneho notárstva v Bratislave od smrti našej poručiťky dňa 26. 10. 1991 až do roku 1993 v dedičskom konaní pod sp. značkou D 933/91 a potom ďalším mnohoročným prerušením a nečinnosťou na Notárskom úrade [REDAKOVANÉ] a Okresnom súde Bratislava 1, pod novým číslom D 35/1993, Dnot. 03/1993 nemôžeme uplatniť.

Nečinnosťou Okresného súdu Bratislava 1 a Notárskeho úradu [REDAKOVANÉ] a neinformovanosťou o poručiťkovom majetku na dlhé roky bol zastretý trestný čin podvodu a ukrátenie nášho poručiťka, spôsobený poručiťkom vydedenej dedičky, ktorá celé roky úmyselne predlžovala dedičské konanie, aby oddialila jeho zistenie a jeho

premlčaním vyhla sa trestnému stíhaniu. Takto vlastne vedome alebo nevedome nám nielen, že neumožnili na čas uplatňovať si náš nárok na náhradu škody spôsobenú výkonom verejnej moci, ale nečinnosťou došlo aj premlčaniu trestného činu podvodu.

Keby pristúpil Notársky úrad hneď k súpisu pozostalosti ako mal, lebo vedel z prevzatých spisov, že Štátne notárstvo pred odovzdaním to neurobilo a informoval nás o poručiteľovom majetku, bol by zabránil škodám, ktoré jeho nečinnosťou vznikli a to ako zmenšením poručiteľovho majetku tak aj, že 23 rokov nemôžeme naše dedičstvo ako vlastníci užívať, brať úžitky a sme len v ustavičných sporoch.

My celých 23 rokov od smrti poručiteľky nemohli sme vystupovať pred úradmi ako legitímni vlastníci, dožadovať sa svojich práv a nárokov ako vlastníci, nemohli sme s našim dedičstvom disponovať, nerušene užívať, brať úžitky a značná časť poručiteľovho majetku pre nečinnosť súdu, notára nemohla byť predmetom dedičstva /nadobudnutie vlastníctva nevlastníkom vydržaním, premlčanie a iné/, čím došlo k porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nečinnosťou Okresného súdu Bratislava 1 a Notárskeho úradu [REDAKOVANÉ] nemohli sme si uplatniť náhradu škody z titulu premlčania, za nehnuteľnosti v [REDAKOVANÉ] voči zodpovedným a ani podať návrh na trestné stíhanie.

Ide o dva oproti ležiace podpivničené rodinné domy situované priamo v najužšom centre mesta [REDAKOVANÉ] a to dom na [REDAKOVANÉ] a dom na [REDAKOVANÉ] vzájomne spojené so záhradkou, parc. č. [REDAKOVANÉ], dom s. č. [REDAKOVANÉ], parc. č. [REDAKOVANÉ], dom s. č. [REDAKOVANÉ], ktoré mali patriť do dedičstva, a ktoré neoprávnene trestným činom podvodu zaregistrovania absolútne neplatnej kúpnej zmluvy, si privlastnila testamentom vylúčená spoludedička, [REDAKOVANÉ], čím ukrátila nielen poručiteľku, ale aj nás dedičov. Nehnuteľnosť bola ohodnotená sumou 135 000,- Eur.

O rodinný dom v [REDAKOVANÉ], ktorý je predmetom dedičstva sme sa nemohli starať ako vlastníci, nemohli sme prevádzať žiadne opravy a museli sme nedobrovoľne zastaviť všetky rekonštrukcie a tým sa znížila aj hodnota domu. Dom nielenže rokmi schátral, ale bol aj úmyselne poškodený a príslušené budovy, ktoré mali byť predmetom dedičstva, noví susediaci vlastníci pri svojej výstavbe a prestavbe zbúrali, lebo nebolo preukázané, komu patria. Pri všetkých opravách ako nevlastníci, len potenciálni dedičia,

sme narazili na problémy. Hodnota uvedeného domu sa za 23 rokov, počas trvania dedičského konania znížila o cca 208.200,- Eur. Hodnota pozemkov, ktoré neboli zahrnuté do dedičstva a mali byť predmetom dedičského konania predstavuje cca 1.400 200,- Eur.

Na základe uvedeného žiadame o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 120.000,- Eur t. j. 40.000 Eur každému sťažovateľovi samostatne. Svoj nárok odôvodňujeme tým, že celých 23 rokov počas trvania dedičského konania nemohli sme naše dedičstvo ako vlastníci pokojne užívať, značná časť porúčiteľovho majetku počas neprimerane dlhého dedičského konania protiprávne zmenila vlastníka, resp. nadobudli nevlastníci vydržaním, resp. nemohli sme si uplatniť svoje právo na vydanie majetku pre premlčanie, pre trestný čin, ktorý bol premlčaný a iné. Neprimerane dlhým dedičským konaním a tým vyvolanými súdnymi a inými spormi sme prežívali psychickú traumu, čo sa v konečnom dôsledku prejavila aj na našom zdraví...

Trovy konania, právneho zastúpenia doposiaľ pozostávajú z 2 právnych úkonov, prevzatie a príprava zastúpenia a doplnenie sťažnosti na ÚS SR, t. j. 2 x 134,- Eur a 2 x 8,04 Eur režijný paušál.

Na základe vyššie uvedeného navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po predbežnom prerokovaní prijal našu sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania vydal tento nález:

1. Právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednávanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava 1 v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, D not 3/93, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012-473 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013 porušené bolo.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 40.000,- Eur, (slovom: štyridsaťtisíc Eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 40.000,- Eur, (slovom: štyridsaťtisíc Eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 40.000 Eur, (slovom: štyridsaťtisíc Eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

5. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť náhradu trov konania [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] v sume 284,08 Eur, na adresu advokátky JUDr. Márie Tomčovej, advokátska kancelária, Tolstého 2, 040 01 Košice.»

Ústavný súd v rozsahu takto formulovaného petitu predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov.

Ústavný súd na okresnom súde ešte pred rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľov zistil, že uznesenie okresného súdu sp. zn. D 35/1993, D not. 03/1993 z 23. decembra 2011 o vypořiadaní dedičstva po poručiteľke na základe jej závetu v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Cod 9/2012 z 18. decembra 2012 nadobudli právoplatnosť 14. februára 2013. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali sťažovatelia a [REDACTED] dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd 28. augusta 2014 a ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. októbra 2014. Najvyšší súd rozhodol tak, že konanie o dovolaní voči sťažovateľom [REDACTED] a [REDACTED] zastavil a dovolanie sťažovateľky [REDACTED] a [REDACTED] odmietol. Vo veci bol podaný návrh na obnovu dedičského konania po poručiteľke vedeného pod sp. zn. 1 D/325/2014. Na výzvu ústavného súdu z 8. decembra 2016 okresný súd oznámil, že v konaní o návrhu na obnovu konania okresný súd rozhodol tak, že ho 3. augusta 2015 zamietol. Voči uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia 28. augusta 2015 odvolanie.

Dňa 14. novembra 2016 bol spis (aj s pripojeným pôvodným spisom sp. zn. D 35/1993) predložený krajskému súdu, kde je konanie o odvolaní vedené pod sp. zn. 14 CoD 13/2016.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013.

Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Zo sťažnosti, jej doplnení a zo zistení ústavného súdu, ako aj z predložených relevantných rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že uznesenie okresného súdu sp. zn. D 35/1993, D not. 03/1993 z 23. decembra 2011 o vypořádání dedičstva po poručiteľke na základe jej závetu v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoD 9/2012 z 18. decembra 2012 nadobudli právoplatnosť 14. februára 2013 a uznesenie najvyššieho súdu z 28. augusta 2014 nadobudlo právoplatnosť 20. októbra 2014, t. j. v čase doručenia sťažnosti a jej doplnení boli konania, ktoré predchádzali vydaniu označených rozhodnutí, právoplatne skončené.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať

(napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Keďže sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach, ktoré boli pred doručením ich sťažnosti v znení jej doplnení ústavnému súdu právoplatne skončené, je zrejmé, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti na ústavnom súde bola už právna neistota sťažovateľov odstránená a tvrdené porušovanie ich práv už netrvalo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93, postupom krajského

súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 245/2013. Ústavný súd považoval za relevantné posúdiť z hľadiska možného porušenia označených práv sťažovateľov v označených konaniach právoplatné uznesenia vydané v týchto konaniach, a to uznesenie okresného súdu sp. zn. D 35/1993, D not. 03/1993 z 23. decembra 2011, uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 CoD 9/2012 z 18. decembra 2012 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 245/2013 z 28. augusta 2014.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 350/2012).

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 35/93, Dnot 3/93

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

V uvedenom článku ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení ústavou garantovaných práv a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z dikcie čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Princíp subsidiarity navyše reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovatelia využili svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (krajský súd o odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu rozhodol uznesením sp. zn. 2 CoD 9/2012 z 18. decembra 2012). Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoD 9/2012

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovatelia [REDACTED] a [REDACTED] nesplnili zákonné podmienky dovolacieho konania, a preto najvyšší súd konanie o ich dovolaní zastavil. Ústavný súd vyhodnotil ich postup pri podaní dovolania podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde a v nadväznosti na to ich sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti [REDACTED] ústavný súd uvádza, že na rozdiel od [REDACTED] a [REDACTED] konanie o jej dovolaní nezastavil, ale odmietol „ako procesne neprípustné“. Ústavný súd lehotu na preskúmanie tejto časti sťažnosti [REDACTED] týkajúcej sa porušenia jej práv uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoD 9/2012 z 18. decembra 2012 považoval v súlade

so svojou judikatúrou (II. ÚS 656/2014, I. ÚS 184/09, IV. ÚS 49/2010) za zachovanú, a preto spôsobilú na preskúmanie ústavným súdom.

Sťažnosť [REDAKČIA] v tejto časti po jej preskúmaní vyhodnotil ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú. Vychádzal pritom z odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 CoD 9/2012 z 18. decembra 2012, ktorým krajský súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu sp. zn. D 35/93, D not. 03/93 z 23. decembra 2011.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

«Odvolačí súd preskúmal vec (§ 212 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), a dospel k záveru, že odvolaniu dedičov nemožno priznať úspech.

Z obsahu spisu vyplýva, že poručiiteľka dňa 11. 11. 1982 spísala „testament“, ktorým z dedenia vylúčila svoju najmladšiu dcéru [REDAKČIA] a preto súd prvého stupňa uznesením zo dňa 21. augusta 1995, č. k. D 35/1993-66, Dnot 3/1993 konanie o dedičstve po poručiiteľke prerušil a dedička podala návrh na určenie neplatnosti závetu, pričom konanie bolo vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 C/136/1995 a zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkou ([REDAKČIA]) uznesením zo dňa 14. mája 2003 č. k. 7 C/136/1995-130, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. júna 2003, dňa 07. 08. 2003.

Podstata relatívnej neplatnosti právneho úkonu spočíva v tom, že právny úkon pri ktorom je daný dôvod relatívnej neplatnosti, vznikol, od začiatku existuje a považuje sa za platný, pokiaľ sa ten, na ochranu koho je relatívna neplatnosť ustanovená, neplatnosti právneho úkonu nedovolal. Dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu je hmotnoprávny jednostranný úkon adresovaný účastníkovi, resp. účastníkom právneho úkonu. Relatívnej neplatnosti sa možno dovolať aj formou žaloby, protinávrhu alebo námietky vznesenej v konaní. Toto dovolanie má právne účinky až keď dôjde účastníkovi, resp. účastníkom právneho úkonu. Dovolanie sa uskutočňuje výslovným prejavom, z ktorého je zrejmá vôľa dotknutej osoby dovolať sa neplatnosti právneho úkonu. Nie je rozhodné, ako oprávnený subjekt sám kvalifikuje neplatnosť právneho úkonu, t. j. či ako absolútnu alebo relatívnu; urobenou kvalifikáciou nie je súd viazaný. Rozhodujúce je, že oprávnený subjekt namieta konkrétnu vadu právneho úkonu. Súdna prax pre oblasť občianskeho práva

nevyklučuje, že za dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu možno považovať aj tvrdenie oprávneného subjektu v žalobe, z ktorého možno vyvodiť jeho vôľu, že nechce byť viazaný pre neho nepriaznivými účinkami právneho úkonu...

Odvolaací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, pretože je vo výroku vecne správne, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, ako správnymi dôvodmi, uznesenie odvolacieho súdu už iné dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p.).»

Okresný súd ako súd prvého stupňa uznesením sp. zn. D 35/93, D not. 03/93 z 23. decembra 2011 určil všeobecnú hodnotu dedičstva, dlhy dedičstva a čistú hodnotu dedičstva, vypořiadal nadobudnutie dedičstva na základe zanechaného závetu poručiťky a určil odmenu notára ako súdneho komisára a náhradu hotových výdavkov. Dedičom určil povinnosť zaplatiť súdny poplatok, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„... Podľa § 175 m, veta prvá, O. s. p. súd zistí poručiťov majetok, jeho dlhy a vykoná súpis aktív a pasív.

Podľa § 23 cit. zákona ak sa dedičia nevyporiadajú o dedičstve pozemkov uvedených v §21 ods. 1 cit. zákona v súlade s podmienkami uvedenými v ods. 1, alebo ak v dôsledku týchto podmienok nemôže súd potvrdiť nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov súd rozhodne, že pozemky nadobúdajú dedičia, u ktorých sú najlepšie predpoklady na ich obhospodarovanie. Súd rozhodne aj o povinnosti nadobúdateľa pozemku vypořiadat sa s ostatnými dedičmi.

Dedičia neuzavreli dedičskú dohodu. Po vykonaní výsluchov účastníkov a ich jednotlivých prejavov súd rozhodol tak, že pozemky evidované mimo zastavanej časti obce a v súlade so zákon 180/1995 Z. z. nadobudne [REDAKOVANÉ] v celosti s povinnosťou výplaty zákonných dedičov. V prípade predaja predmetných nehnuteľností v ich príslušných podieloch. Nehnuteľnosti nachádzajúce sa v zastavanej časti obce s poukazom na § 40 a) OZ krátil dedičský podiel dedičky [REDAKOVANÉ] o 1/4-inu. V ostatných častiach tieto dedičia nadobudli v príslušných podieloch. Hnuteľný majetok dedičia nadobudnú podľa závetu a s prihliadnutím na krátenie dedičského podielu dedičky [REDAKOVANÉ].

Dedičia neuzavreli dedičskú dohodu, preto súd v zmysle § 175q ods. 1 písm. d/, O. s. p. potvrdzuje nadobudnutie dedičstva tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti uznesenia a to s prihliadnutím na platnosť § 23 ods. 1 zákona č. 180/95 Z. z.

Na podklade vykonaného súpisu aktív a pasív dedičstva súd určil podľa § 175 O. s. p. všeobecnú cenu majetku, výšku dlhov a čistú hodnotou dedičstva, tak ako je uvedené v bode I. výroku uznesenia.

Podľa vyhl. č. 31/1993 Zb. o odmenách a náhradách hotových výdavkov notárov prináleží notárovi, ako súdnemu komisárovi odmena za úkony vykonané v konaní o dedičstve. Podľa § 12 cit. vyhl. základom odmeny súdneho komisára za úkony v konaní je všeobecná cena majetku. Podľa § 13 cit. vyhl. výška odmeny je z prvých 3.319,39 EUR základu 1,5 %. Základ poplatku je 1.862,50 EUR Odmena notára je 28,21 EUR.

Podľa § 18 cit. vyhl. patrí notárovi náhrada niektorých hotových výdavkov pozostávajúcich z: poštovného 13 x obyčajná zásielka v hodnote á 0,40 EUR, spolu, 20 EUR, 43 x doporučená zásielka v hodnote á 1,40 EUR spolu 60,20 EUR a 3 x doporučená zásielka do zahraničia – USA v hodnote á 2.00 EUR, spolu 6,00 EUR, celkom 71,40 EUR.

Podľa § 140 ods. 3 zák. č. 501/1993 v konaní o dedičstve platí odmenu notára a hotové výdavky dedič, ktorý nadobudol dedičstvo, ak je dedičov niekoľko, platia tieto trovy podľa vzájomného pomeru Čistej hodnoty ich dedičských podielov. Na základe uvedenej skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené v tretej časti výroku uznesenia... “

Podľa názoru ústavného súdu je z odôvodnenia uznesenia okresného súdu zrejmé, ako postupoval pri určovaní hodnoty dedičstva a aj akými právnymi predpismi sa spravoval pri svojom rozhodovaní, nie je arbitrárne a podľa názoru ústavného súdu je ústavne udržateľné. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ] odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2.3 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 245/2013 z 28. augusta 2014

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase rozhodovania dovolacieho súdu § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“).

Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľov v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo

samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 245/2013 z 28. augusta 2014.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 245/2013 z 28. augusta 2014 vyplýva, že najvyšší súd konanie o dovolaní sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zastavil, a to z týchto dôvodov:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) takisto skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže dovolací súd konať. Zistil, že u dovolateľov [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tieto podmienky splnené nie sú.

Podľa ustanovenia § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia, pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O. s. p.).

Dovolateľ v dovolacom konaní musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.).

Nedostatok podmienky povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní je možné odstrániť tým, že si dovolateľ zvolí kvalifikovaného zástupcu a k dovolaniu pripojí jeho plnomocenstvo. Ak tak neurobí, a to ani na výzvu súdu, súd dovolacie konanie zastaví.

V danom prípade uvedených dvoch dovolateľov dovolací súd zistil, že títo dovolatelia nemajú právnické vzdelanie a neboli zastúpení advokátom, ktorému by udelili plnomocenstvo na ich zastupovanie v dovolacom konaní (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.).

Súd prvého stupňa vyzval oboch dovolateľov, aby predložili plnú moc udelenú advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, prípadne doklad o právnickom vzdelaní (č. l. 504 spisu). Výzvu prevzala [REDAKOVANÉ] 19. 4. 2013 a [REDAKOVANÉ] 23. 4. 2013 (č. l. 505 spisu). [REDAKOVANÉ] zaslala diplom o úspešnom ukončení Univerzity tretieho veku v študijnom odbore právo (č. l. 536 spisu). [REDAKOVANÉ] nepredložil plnomocenstvo o jeho zastúpení advokátom v dovolacom konaní. Súd opätovne vyzval dovolateľov na predloženie plnomocenstva výzvou z 21. 5. 2013 (č. l. 537 spisu). Výzvy obaja prevzali 30. 5. 2013 a 31. 5. 2013 (č. l. 538 spisu). Požadované plnomocenstvá však súdu nezaslali.

Za daného stavu, keď uvedení dovolatelia na opakované výzvy neodstránili nedostatky plnomocenstva pre dovolacie konanie, dovolací súd dovolacie konanie týkajúce sa týchto dovolateľov, zastavil (§ 243c O. s. p. v spojení s § 241 ods. 1 O. s. p. a § 104 ods. 2 O. s. p.). Vzhľadom na výsledok dovolacieho konania nezaoberal sa otázkou procesnej prípustnosti dovolania (ani vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu). Dovolací súd dodáva, že diplom [REDAKOVANÉ] o absolvovaní Univerzity tretieho veku v študijnom odbore právo nie je možné použiť pokiaľ ide o svoje zastupovanie v dovolacom konaní v zmysle ustanovenia § 241 ods. 1 O. s. p.“

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom bol v čase rozhodovania Občiansky súdny poriadok.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 245/2013 z 28. augusta 2014 vyplýva, že najvyšší súd dovolanie [REDAKOVANÉ] a sťažovateľky [REDAKOVANÉ] a odmietol, a to z týchto dôvodov:

„Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol potvrdzujúcim uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p., je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním, nevykazuje znaky niektorého z týchto uznesení, nemožno prípustnosť dovolania dovolateľov vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení odvolací súd nezistil.

So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia dedičky [REDACTED], že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že námietky dovolateľov pokiaľ ide o vady konania (§ 237 písm. a/ až g/ O. s. p.) nie sú dôvodné.

K námietke [REDACTED], že odvolací súd zaťažil konanie tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), dovolací súd uvádza, že procesná vada tejto povahy je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť vtedy, keď je dovolanie procesné prípustné (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo). Sama tzv. iná vada konania prípustnosť dovolania nezakladá (pre účely preskúmvanej veci vid' § 239 O. s. p. a § 237 O. s. p.).

Dovolateľka napokon tvrdila, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny

predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania dovolateľov). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá. Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd tvrdených dovolateľmi (§ 237 O. s. p.) a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva ani z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesné neprípustné dovolania dovolateľov podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.“

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými dovolacími dôvodmi sťažovateľky a aj [REDAKOVANÉ]; s ich dovolacími dôvodmi sa však nestotožnil, a preto ich dovolania odmietol ako neprípustné.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ani v tejto časti nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach).

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom

ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž sudy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Občiansky súdny poriadok takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti [REDACTED] podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie procesných práv sťažovateľov v označených konaniach všeobecných súdov, nebol ani dôvod na vyslovenie porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti a absenciu vyslovenia práv sťažovateľov ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľov nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017